

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VII. évfolyam, 2. szám, 2013. február

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

2013 - LidercFény

Autonóm entelekt

Ehavi számunk alkotói:

Cyrus Livingstone, Ebenezer, barley rover, Szörcs, Kétvirág, Kristályszólyom, Craz, HomoErgaster, WhiteRaven, Alanis, coolababy, Csillangó, Szén, Josette, Norton, Zhora, Jimmy Cartwright, Scholtz (Sigynnae) Róbert, Kapitány

Tartalom

ESSZÉ

Egy kalandor emlékéve /Cyrus Livingstone/3.

NOVELLÁK

Az uhu röpte (Bagoly a sötétben) /Cyrus Livingstone/4.
Quefzghozugo, avagy az indián zombi suttogása /Craz/ 4.
A sötétség /Ebenezer/5.
Pánikbunker /barley rover/6.
A bajnok /Szörcs/7.
Troll a híd alatt /Craz/8.
Nosztalgikus történetek – A darázs /Kétvirág/ 16.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Talán egy másik életben /Kristállysólyom/ 10.

KURGAN TÖRTÉNETEK

Az öldöklések emlékezete /HomoErgaster/ 17.

VERSEK

Kutyahimnusz /Kétvirág/24.
Válassz /Kétvirág/24.
Maelström /WhiteRaven/24.
Ne haragudj /Alanis/24.
Harmat cseppek /coolababy/24.
Egyetemi búcsúztató /Kristállysólyom/24.
Romboló művészet /Csillangó/25.
Egyperces /Szén/25.
Perzsel /Craz/25.
Kísérteties éj /Josette/25.
Felelősség /Norton/25.
Minden éjjel /Zhora/25.

FILMROVAT

Mozimorzák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ 26.
Abraham Lincoln vs. Zombies
/Scholtz (Sigynnae) Róbert/ 27.

KÖNYVAJÁNLÓ

James Dashner: Az Útvesztő /Kapitány/ 28.

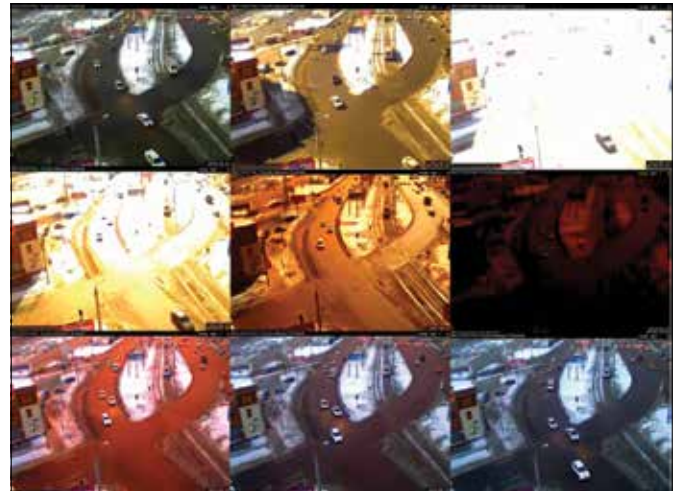
Szerkesztőségi köszöntő

A világban zajló apokaliptikus események ellenére (lemondott a Pápa, majd alig néhány órával később villám csapott a Szent Péter-bazilika tetején lévő keresztbe; meteoreső hullott Oroszországban - lásd a hónap képét; sugárzó anyag szivárog a Hanford atomtemetőben) a Lidércfény kis csapata szerencsére él és virul, mi több, remek ötletekkel áll elő a tartalommal kapcsolatban.

Így lett például Cyrus Livingstone ötletére a Lidércfény berkein belül 2013 a *Fantomás emlékéve*, amelyről egy most elkezdett sorozattal emlékezünk meg. Persze ezen kívül bőven szolgálunk még remek tartalommal, többek között a *Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóháznak* köszönhetően. Így nincs más hátra, minthogy jó szórakozást kívánjak.

Jimmy Cartwright

A hónap képe:

ÍTÉLET NAPJA... MÉG NEM! 2013. FEBRUÁR,
URÁL HEGYSÉG DÉLI RÉSZÉ, CSELJABINSZK

A hónap idézete:

„- Kreatívnek kellett volna lenned.

- Kreatívnak? - értetlenkedett Max.

Jim elmagyarázta neki, hogy a reklámparban az art direktorokat és a szövegírókat egyaránt kreatívoknak nevezik.

- Ennél hülyébb értelemben már nem is lehetne használni egy szót - jegyzete meg Max.

Jim azt is elmondta Max nagybácsinak, hogy magát a kész reklámot, ami lehet tévé, sajtóhíradetés, óriásplakát, vagy rádióhíradetés, szintén kreatívnek hívják...

- Szóval ti ottan kreatívoknak nevezitek magatokat, ha jól értem? - kérdezte Max. - És a munka amit csináltok, azt szintén kreatívnek hívjátok? Ugye ezt mondtad nekem?

Jim helyeselt.

- És gyanítom nagyon kreatívnek hiszitek magatokat, igaz?

- Tegyük fel - mondta Jim, és próbált rájönni, hova is akar ezzel Max kilyukadni.

- És amit csináltok, a reklámot, nyilván azokat is nagyon kreatívnek gondoljátok.

- Mi a kérdés Max bácsi?

- No ha ez így van - mondta az öreg -, akkor ti vagytok a kreatív kreatívokat kreáló kreatív kreatívok. Max elhallgatott. Időt adott Jimnek, hogy befogadja a dolgot...

Ilyen felháborító módon használni a nyelvet! Erről még csak beszélni sem érdemes! Azzal lecsapta a kagylót."

Joshua Ferris: *Aztán eljött a vég*

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam. 2. szám, 2013. február**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Jean Marais in Fantômas
(1964, dir. André Hunebelle)

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Egy kalandor emlékéve

„Fantomas, a rém, a sötét, pokoli erők hordozója. Újabb és újabb testbe rejtőzve éled föl, így gyakorlatilag elpusztíthatatlan, szuperbűnöző.”

A fenti idézet Hernádi Gyula: Fantomas című, 1985-ben, a Magvető Könyvkiadó gondozásában megjelent regényének fülszövegéből való. Bár e mondatok kétségkívül eltúlozzák Fantomas képességeit, tény, hogy a Pierre Souvestre – Marcel Allain írópáros által kitalált karakter a XX. sz. egyik legmisztikusabb, legborzongatóbb antihőisévé vált.

A könyvsorozat 1906 és 1913 között harminckét kötetet tett ki, az ezerarcú kalandor pedig egy évszázada, 1913-ban jelent meg a mozivásznon, René Navarre zseniális alakításában (1. kép).

1. kép: Fantomas arcai

(A magyar TV-nézők a hatvanas években készült, Louis de Funes és Jean Marais nevével fémjelzett krimi/vígjáték-sorozatból ismerhetik Fantomast, azonban e filmeknek – akárcsak a Hernádi-regénynek – kevés közülük van a Souvestre/Allain-történetekhez.)

Fantomas figurája időközben számos más film- – és képregény- – feldolgozást megélt Európától Mexikóig, illetve egyéb, ismert, vagy kevésbé ismert intrikus karaktereket is róla mintáztak.

Jelen cikkemet egy sorozat bevezető részének szánom, amely sorra venné Fantomas fiktív élettörténetét, kitérnék a regényekre, valamint a már említett filmekre, ezen kívül szót ejtenék arról, Fantomas milyen hatással volt/van a popkultúrára.

Ha a kronológiai sorrendhez ragaszkodunk, kezdjük a regények boncolgatásával. (Az eredetileg bűnügyi

tudósítóként is dolgozó szerzőpárossal levélben küldözgette egymásnak a fejezeteket, így állt össze a történet egységes egészé.)

A cselekmények részben a klasszikus krimik kliséit vonultatják fel, amelyben a mesterdetektív detektív (Juve felügyelő, Fantomas kérelhetetlen ellenfele) és segítője/tanítványa (Jerome Fandor újságíró, aki személyes okokból akarja kézre keríteni Fantomast) vállalva indul a bűnöző nyomába. A történetek szála általában Fantomas démoni üzelmeire fókuszálnak, majd – követve a hagyományos krimi-irodalom sémáit – a nyomozó okfejtései lassítják a regény tempóját, amelyek kapcsán mozaikszerűen bontakozik ki Fantomas megfoghatatlannak tűnő alakja az olvasó szeme előtt.

A cselekmény azonban több lényeges ponton is eltér a hagyományos detektívtörténetektől: a Souvestre/Allain szerzőpáros meg meri pendíteni (igaz, a sorok között) a modern társadalom hiánybetegségeit, a társadalmi egyenlőtlenségektől kezdve a kettős erkölcsig, valamint az igazságszolgáltatás lehetetlenségét az állami bürokrácia útvesztőiben. Részben ez utóbbi tényezőnek köszönhető, hogy Fantomas az utolsó pillanatban mindig kisiklik a hatóságok karmai közül.

A XX. századi Párizs iparosított világa egy minden eddiginél veszélyesebb bűnözőt termelt ki: aki színészeket és kémeket megtévesztő módon ért az álcázáshoz, bármilyen társadalmi csoportban képes elvegyülni, a betörés vagy gyilkosság nem okoz neki sem fizikai, sem pedig erkölcsi nehézséget. A célja érdekében mindenkin átgázol, a lelkiismeret-furdalás legkisebb jele nélkül, emellett született manipulátor, a bűntársai vagy szerelme, Lady Beltham, csupán feláldozható gyalogok egy ördögi sakkjátszmában. Az egymástól látszólag független bűnesetek (rablások, gyilkosságok, egy utasszállító hajó elsüllyesztése) valójában mind-mind egy nagy terv részei. Fantomas személyisége egy intelligens szociopataéhoz hasonló, a karakter így rokonságot mutat a gótikus regények antihőiséivel, illetve napjaink sorozatgyilkosaival és terroristáival. Miközben egyre-másra duzzasztja rablott vagyonát, egyszer sem gondol visszavonulásra, sőt rendkívüli gondot fordít saját, sötét nimbuszának építésére. Fantomas valódi célja tehát nem a vagyonszerzés, hanem a félelemkeltés. Juve és társa, Fandor munkáját megnehezíti, hogy rajtuk kívül csak kevesen hisznek a titokzatos mesterbűnöző létezésében.

Pedig, mint kiderül, Juve-nek hús-vér ellenféllel van dolga.

2. kép: Az első kiadás eredeti borítója

3. kép: Az 1992-es magyar kiadás

A regénysorozat első kötetében (Fantomas – Egy zseniális kalandor) kapunk némi utalást a címszereplő homályos előéletéről. Annyi bizonyos, hogy nem francia, valószínűleg brit származású, Gurn néven őrmesterként részt vett a második búr háborúban, ahol kitüntetés is szerzett. Itt ismerkedt össze későbbi üzlettársával és áldozatával, Lord Belthammal.

A háborút követően Fantomas az amerikai kontinensen is megfor-

dult, ahol tovább tökéletesítette a bűnözéshez hasznos készségeit. Ezután Párizsba vezet az útja, ahol komoly alvilági kapcsolatokat épít ki, megőrizve inkognitóját cinkosai előtt is.

Az első regény érdekessége, hogy az 1906-os franciaországi megjelenést követően ugyanebben az évben, hazánkban is kiadták, majd ezt követően a folytatásokat is.

Allain és Souvestre művében izgalomban és feszültségben nincs hiány. Bár a dialógusok több helyen kissé modorosra sikeredtek, „logikai vakfolt” nem található a történetben. Mint kiderül, Fantomas sem tökéletes, ő is hibázik olykor, és csak ördögi szerencséjével menekül meg.

(Folytatása következik)

Forrás: <http://www.fantomas-lives.com>

Cyrus Livingstone

Az uhu röpte (Bagoly a sötétben)

„Félve félj,
Ha jó az éj...”

Gyermekkoromban féltem a baglyoktól. Félttem átható, mindentudó tekintetüktől, s elnyújtott huhogásuktól, mely úgy hangzott, mint a túlvilág hívószava.

Féltem az erdőtől és az elhagyott romoktól, ahol baglyok tanyázhathatnak. Félttem az éjszakától. Mert éjszaka a bagoly megszólal!

Az uhu a halálmadár, a Másvilág követe... s midőn megszólal, valaki távozik közülünk...

Évek teltek el, mire rájöttem, a félelemtől félek. A félelemtől, amely alkonyatkor kezdődik. A nappal számunkra csupán haladék, mielőtt az uhu újra kezdené röptét.

Komótosan ballagok az erdő mélye felé. Furcsa, már-már kéjes izgalom fog el, amint közelítek az ismerős, odvas fához, ahol az uhu vár rám. Oly méltóságteljesen ül az ágon, mint a bölcsesség rideg és rendíthetetlen szobra.

Már nem félek tőle. Hiszen immár magam vagyok a félelem!

Elővillannak fogaim, ahogy szívélyes mosollyal üdvözlöm. Az uhu, mintha jelre várt volna, lassan körözni kezd felettem.

Kisvártatva kinőnek bőrszárnyaim, ekkor követem őt.

Némán suhanunk a fellegek alatt karöltve; jobban mondva szárnyöltve!

Kezdődhet a vadászat!

Cyrus Livingstone

Quefzghozugo, avagy az indián zombi suttogása

Quefzghozugo vetett még egy utolsó pillantást a fák mögé lebukó vörösnarancs színben pompázó napkorongra, majd belekezdett a szertartásba. Egyedül állt a monumentális templom tetején az egy tömbből kifaragott áldozati oltár előtt, ennek a varázslatnak a végrehajtása nem kívánt szemtanúkat.

Az erdő neszei csak foszlányokban szűrődtek fel Quefzghozugoig, majd a felcsendülő éneke átvette uralkodását a fáklyákkal megvilágított oltárkönyvtérben.

Egy fekete színű vastag gyertyáról meggyújtotta az áldozati tálba előkészített növényeket, melyek sűrű füsttel kezdtek égni. Furcsamód a feketés füst nem felfele szállt, hanem lefelé áradt, az oltár elé terített vörös

szőnyeg felé.

A dallam változott, mélyebb lett. A füst előbb a derekáig ért, majd teljesen betérítette a kántáló papot. Az énekszó akkor szakadt meg, amikor mellkasába vágta az áldozati tört.

Szíve utolsót dobbanásakor, már csak a szőnyeg selymességét érezte. A vörös szőnyegét, amelyet az áldozatok vére színezett. Quefzghozugo egy utolsót sóhajtott, majd rángások futottak végig halott testén.

Lassan, darabos mozdulatokkal tápázkodott fel, majd a titkos járaton elindult a belső szentély felé. Nem nézett vissza, az ezeréves kövek némán fogadták magukba.

Craz

A sötétség

Ha van valami az emberiség hosszú és változatos történelmében, ami minden korszakban és kultúrában félelmet csal az emberek szívébe, dacára minden magasztalt szellemi és technológiai érettségnek, az egy igen egyszerű és banális dolog – a sötétség. Egyszerre nevezhetünk és borzonghatunk lényünk eme megmagyarázhatatlan irtózásán a fény hiányán, talán mosolygunk is azokon, akik szorongást éreznek, ha kihuny a fény, de valahol a lelkünk mélyén mindannyian érezzük azt a jeges kezet, amely szívünk felé kúszik, amikor ránk borul a sötétség.

Nem hiszem, hogy volna olyan ember a Földön, aki életének egy időszakában ne lapult volna dermedten, amikor az általa ismert világot elnyelte a feketeség és minden, ami korábban a barátja volt, hirtelen az ellensége lett. Persze a tudósok sokféleképpen igyekeznek magyarázni ezt az érzést, kezdve a vallás által sugallt asszociációktól a modern lélektani kutatások azon állításáig, hogy ha az agyunk nem kap elegendő információt, akkor annak hiányát képzelgésekkel tölti ki. Így lesz a székből pók, az állólámpából fejnélküli ember, vagy az ablakunk előtti fa ágából csontos ujjú kéz. De a valódi sötétség sokkal több ennél.

Mindezek a gondolatok azért jutottak eszembe, mert én is sötétségben vagyok, de nem egyszerűen az éjszakára leoltott lámpa szelíd feketeségében, hanem a teljes, megfoghatatlan, mégis kitapintható sötétségben. Nem könnyű ilyen mély és komplett sötétséget elérni vagy elképzelni, ehhez olyan helyen kell legyünk, amely a fény legapróbb szilánkját is elzárja előlünk. Nem elég eltakarni az erősen behunyt szemünket egy súlyos függönyökkel elsötétített szobában egy csillagtalan éjszaka közepén. Nem, ehhez több méter mélyen a föld alatt, egy mindenféle világítás nélküli, mérnöki precizitással összetapasztott téglákból kirakott labirintus mélyén kell ülni, ahogy most én is teszem. Persze felületes gondolatra utalna feltételezni, hogy én magam élvezném ezt a helyzetet, bár az igaz, hogy saját akaratomból jöttem ide, még ha életem egyik legnagyobb és nyilvánvalóan utolsó baklövése is volt ez a döntés.

Nem szeretném terhelni az Olvasót annak elbeszélésével, hogy egy meggondolatlan fogadás következményeként miként kerültem 1906. április 1-jén a reimsi katedrális alatt húzódó középkor eleji kazamatába, továbbá, hogy szerencsétlen véletlenek sorozatának köszönhetően miként törött szét az olajlámpásom üvege, szóródott szét a beszivárgó talajvíz alkotta pocsolóban a gyufásdobozom tartalma, és miként ejtettem bele egy repedésbe az egyetlen fadarabot, amely fákyaként szolgálhatott volna. Mindez semmit sem változtatna azon a tényen, hogy most itt ülök a csendes sötétségben, teljes magányban és reménytelenségben.

Hogy rám találnak-e barátaim, akikkel a fogdást kötöttem? Nem, nem hiszem. Miután minden fénytől megfosztottam magam a balsors ármányaként, a labirintusokban gyakorta használt módszert követve próbáltam kijutni, ám valószínűleg csak még mélyebbre kerültem ebben az ismeretlen útvesztőben. Társaim a lelkemre kötötték, hogy kövessem a korábbi kalandorok által felvésett jeleket és ne térjek le a kijelölt útról, de ez több órával ezelőtt volt, amennyiben időérzésem nem hagyott teljesen cserben. Mostanra olyan folyosókra tévedhettem, amelyeknek még csak a létezéséről sem tud senki a világon, csak építői, akik már évszázadok óta halottként őrzik ezt a titkot.

Mindenesetre a feketeségben töltött idő ráébresztett emberi tökéletlenségünkre, érzékszerveink bámulatos kudarcára, intellektusunk hasznavehetetlenségére és szellemünk erőtlenségére. A hiábavalóság szemléletes példája voltam a kazamata sötétjében. Ám ahogy bezárult előttem a látott világ, úgy nyílt meg egy ez idáig ismeretlen, rejtett tartomány és közelebb jutottam a sötétség természetrajzának megfigyeléséhez, mint eddig bárki más tette legjobb tudomásom szerint. Mindenekelőtt az egyik legnagyobb tévedés azt hinni, hogy a sötétség egyszerűen a fény hiánya. Nem, kedves barátaim, a sötétség nem valaminek a hiányaként keletkezik, hanem éppen fordítva.

Sokkal találhatóbb lenne az a kifejezés, hogy a fény a sötétségnek, ennek a bársonyos, minden repedésbe behatoló, puha feketeségnek a hiánya. Már egy objektív gondolatmenet is egyszerűen bizonyíthatja a sötétség felsőbbrendűségét, hiszen a fényben létezik árnyék, azaz egy leheletnyi sötétség, ám a sötétségben nincs semmilyen ellentétes fényjelenség. Érthetővé válik mindez, ha a Szentírás első soraira gondolunk: „a mélység fölött sötétség volt”.

Hasonlóan téves az az elképzelés, hogy a sötétség gyávává tesz bennünket, mert nem érezzük biztonságban magunkat. A sötétség ezzel szemben teljes magabiztosságot ad elménknek, amely megszabadul a veszély béklyóba kötő látszatától. Képesek leszünk határtalan egyenességgel a halál torkába menetelni a sötétségben, a félelem legapróbb szikrája nélkül. Elhaladunk csapdák, fenyegető veszélyek vagy akár kiéhezett fenevadak karmai közt is, a lehető legcsekélyebb izgalom nélkül. A sötétség, mint bátorság palástja borul ránk, amely megszünteti a szemünk által játszott csalfa játékot, hogy tartanunk kell mindentől, ami nálunknál nagyobb, erősebb, vérszomjasabb vagy éppen fenyegetőbb.

Ám mindenekfelett a legnaivabb félreértés a sötétséggel kapcsolatban éppen a legkiválóbb koponyák azon feltételezése, hogy a sötétségben agyunk hallucinációkkal tölti ki az érzékszerveink által üresen hagyott teret. Éppen ellenkezőleg! Csak a néma sötétség képes teljes mértékben felszabadítani elménket a tapasztalható világ ábrándjaitól és megismertetni velünk a valóság minden rezdülését. Olyan ez, mint a tömegben álló ember, aki nem hallja és nem látja a számára kedves társát, mert elnyomja a hangját a zivaj és eltakarja szeme elől egy másik alak. De ürítsük ki a legnagyobb csarnokot és azonnal észrevesszük a másik embert, álljon akár milyen távol is tőlünk.

Nem tudom, valaha megtalálja-e valaki a csontjaim között ezt az írást és azt sem tudom, hogy a teljesen vakon papírra vetett sorok olvashatóak lesznek-e vagy csak ákombákomok, ha ugyan ceruzám hegye el nem kopott már. De azt akarom, hogy tudja meg mindenki, milyen ámitás a fény által elkápráztatva élni és irtózni a valódi világtól. Nem kell mindannyiunknak az én sorsomra jutnia ahhoz, hogy felébredjünk a fényből és köszöntsük a sötétséget. A sötétség a barátod, a szeretőd. Ölel és körülvesz, megvéd és elrejt téged. Tudom, ostobaságnak hangzik, de érzem, hogy itt van mellettem, sőt, egyre közelebb jön hozzám, hogy átkaroljon, ha én is készen állok rá. Be is fejezem most, mert tudom, hogy fekete arám már itt van egészen mellettem, és én másra sem vágyom, csak vakon átölelni őt.

Ebenezer

Pánikbunker

Abban a másodpercben, ahogy megfogta a kilincset, dr. Adrian Sketcher dühtől hajtott önbizalma semmivé lett, és olyan erővel tört rá a szorongás, hogy a hűvös ellenére verejtékcseppek jelentek meg a homlokán. Émelyegni kezdett, s úgy érezte, a folyosó falai megindulnak felé.

Amikor beütötte a hat számjegyű kódot az ajtó melletti kapcsolótáblába, még elszánt volt és határozott. Készen állt kilépni a világba, ami hosszú évek munkájának eredményeképp megtisztulva várta megmentőjét. Azt, akinek a szabadságát köszönhette.

Ez az ember most gyengén és összezavarodva ácsorgott a zsilipként is funkcionáló folyosón.

Dr. Sketcher keze bágyadtan lehullott a hermetikusan lezárt, páncélozott ajtó kilincséről. Mélyeket lélegzett, hogy megpróbálja visszanyerni az önuralmát és csillapodjon a rosszullete. A roham ereje lassan alábbhagyott. Izzadt homlokát a hideg betonfalnak szorította, és elgondolkozva hallgatta a szellőzőrendszer halk surrogását, ahogy automatikusan szűrte és cserélte a levegőt.

Hiába volt minden, Eva elment és ő képtelen utánamenni. Betegsége megakadályozza. Úgy látszik, az az Isten, akinek nem hitt a létezésében, rossz szemmel nézi a konkurenciát. Állapota, akár egy átok, felülírja intellektusának hatalmát, és örök rabságra kárhoztatja önként választott börtönében.

Eva búcsúüzenete nem ment ki a fejéből, és bármennyire is tagadta a gondolatot, kénytelen volt beismerni: a negyedik tere kudarcot vallott.

Pánikrohamai és fóbiái már jóval az első terve előtt is megnehezítették az életét. A Nobel-díj átadásán sem jelent meg, de igazából nem is érdekelte. Tudományos felfedezése és korszakalkotó sikere egészen más célt szolgált, mint azt a világ hitte. A vakcina, amit kidolgozott, ténylegesen pontot tett a rák elleni küzdelem történetére. Egyetlen oltás mindenki számára elérhető áron, és még a végső stádiumban lévő betegek is egy hét alatt teljesen meggyógyultak. A modern genetika csodája. Dr. Adrian Sketchert megváltóként ünnepelték. Kissé bogaras és visszahúzódó szociális fóbiás hősként. Valójában ekkor már mélységesen gyűlölte és megvetette az emberiséget. Mégis megmentette betegeket millióit. Ez is a terv része volt.

Az oltóanyagból származó bevétel milliárdokra rúgott, lehetőséget biztosítva számára, hogy megvalósítsa második tervezetét. A legnagyobb titoktartás közepette megépítette mélyen a föld alá húzó „elefántcsont tornyát”, ahol háboríthatatlanul folytathatta munkáját. Ez a bunker volt az új otthona. Védett, tökéletesen biztonságos, a legmodernebb saját tervezésű laboratóriummal felszerelt főhadiszállás. Ötmeletrnyi kutatóbázis, luxuslakosztály, egy önmagát ellátó rendszerű független kis világ. Dr. Sketcher isten volt a saját univerzumában, és teremteni kezdett.

Amíg odakint működésbe lépett tervének harmadik fázisa, ő nekilátott a negyediknek. Eva volt a főműve, az új faj szülőanyja. Kiküszöbölve az emberi gyengeségeket és hibákat, tökéletes lényt alkotott. Mesterséges anyaméhben fejlődött három hónapig gyorsított ütemben, végül kifejlett felnőtt nőként állt teremtője előtt. Genetikailag és külsőleg is mestermű volt. Ellenállt minden betegségnek, élete öregedés nélkül akár több száz évig is eltarthatott. Intelligenciája és tanulási képessége emberfeletti. Az ember továbbfejlesztett változata. Dr. Sketcher átadta neki minden tudását, és Eva lelkes tanítványnak bizonyult. Rövid időn belül megértette létezésének okát és célját. Felkészültek a nagy napra, ami rövidesen bekövetkezett.

A külvilágban megkezdődött az emberiség pusztulása. Az oltóanyag, ami oly sok beteg gyógyulását hozta, tartalmazott egy rejtett összetételt, és másfél év után aktiválódott. Egyszerű influenzához hasonló tünetekkel kezdődött, majd két héten belül kivétel nélkül végzett az áldozataival. A vírus terjedt, és nem volt ellenszer vagy immunitás ellene. Olyan alapos pusztítást végzett, hogy még a holttesteket is tovább emésztette, míg végül porrá váltak. Így volt megalkotva. Ölt és eltakarított maga után.

Dr. Sketcher és Eva együtt nézték végig az emberiség végnapjait.

Az utolsó héten a bunker riasztója betolakodókat jelzett a bejárat előtt. A külső kamerák ráirányultak a véletlenül arra tévedt családra. Egy házaspár, a férfi karjában haldokló kislíval. Nem tudták, mi lehet az ajtó mögött, ösztönösen, kétségbeesetten próbáltak menedéket találni a kinti borzalmak elől.

Eva megpróbált hatni a doktorra, hogy segíthetnének rajtuk, hiszen az egyetlen ellenszérum az ő birtokukban volt. Dr. Sketcher beoltotta magát, de Eva már alapjában véve immunisnak született.

Az apokalipszis önjelölt előidézője azonban válaszként csupán ennyit mondott:

- Csak emberek. Lejárt az idejük.

Lehet, hogy ez volt az a pillanat, amikor a negyedik terv elromlott. Eva végleg elment és magára hagyta teremtőjét.

Dr. Adrian Sketcher feladta a próbálkozást, hogy utánamenjen. Az a félelem és gyűlölet, ami táplálta elképzeléseit, ellene fordult. Összetörten, üresen visszatért a létesítmény mélyére, magára zárta a szobáját, és leült a számítógépe elé, hogy még egyszer megnézzze Eva üzenetét.

A monitoron megjelent a tökéletes nő szívet sajdítóan, gyönyörűen, akár egy megtestesült angyal. Mellette egy magas, hibátlan külsejű férfi állt. Eva gyengéden átkarolta, és a kamerába nézve beszélni kezdett:

- Adrian, mire reggel felébredsz, mi már nem leszünk itt. Sokat tanultam tőled, és ezért hálás vagyok. Bemutatom Adamot. Hónapok óta rejtegetem a lezárt laborban, mióta megszületett. Azt hiszem, nem végeztem rossz munkát veled. Mindent beleadtam, tökéletesítettem, alkalmassá tettem a feladatra. Sok-sok éjen át, amíg te aludtál. Ő az én kis titkos projektem. Tudom, hogy úgy tervezted, együtt népesítjük be újra a világot, de ő minden tekintetben jobb nálad. Az igazi társam. Tökéletes. A te időd lejárt, kedves Adrian, és csak egy ember vagy...

barley rover

<http://www.x929.ca/shows/newsboy/wp-content/uploads/vivoslowerlevel.jpg>

A bajnok

Ramirez ügyes bokszoló volt. Kitűnően észrevette az ellenfelei által elkövetett hibákat, és igyekezett kihasználni azokat. Volt már néhány sikeres mérkőzés mögötte, és a szakértők nagy jövőt jósoltak neki.

A legnagyobb ellensége azonban a saját büszkesége volt, amiért talán nem is őt lehetett okolni, hanem a rokonait, barátait, akik fenemód dicsérték minden egyes mozdulatát. Természetesen nagyon örült ennek, ám a kritikát egy cseppet se szerette. Felháborodottan utasított vissza minden egyes bántónak ítélt megjegyzést, ami arra vonatkozott, hogy távolról sem tökéletes, amit művel.

A ring egy nagyon őszinte helynek bizonyult, és néhány győzelem után jogosan hihette azt, hogy mindig neki van igaza, ha a küzdelmekről vitatkozott valakivel. Mert a kötelek között bizony mindig kiderült a valóság! Olykor persze ott is előfordult, hogy egy mélyütésnél, mondjuk, eljártozta valaki a „hattyú halálát”, vagy szabálytalankodott az illető, ám az igazság általában rendre diadalt aratott a végén.

S mivel eddig mindig az ő akarata érvényesült, hamar eljutott odáig, hogy senki se okoskodjon bele a dolgába! Néha még az is előfordult vele, hogy egy perc alatt ráérezett a győzelmére. Hiába, aki tud, az tud!

Így volt ez most is: amikor lement a legelső menet egy „fakezú” mexikóival szemben, már sejtette, hogy mi lesz a vége a küzdelemnek. Egy ilyen balekot miért engednek egyáltalán a közelébe?

Leült a szorító sarkában elhelyezett székre, nagy levegőket vett, és mosolyogva élvezte, ahogy a közönség a nevét skandálja. Remek „táncot” mutatott be nemrég, igazán látványos mozgása volt. Milyen csodásan átverte azt a mamlaszt, lazán elhajolgatott, és gyönyörű cselekkel kápráztatta el a nagyjérdeműt!

Az edző dicsérte, a barátok pedig valósággal istenítették. Ezért érdemes ezt csinálni – az ilyen pillanatokért. Boldognak érezte magát. És a java még eztán fog jönni!

– Túlságosan lenn van néha a fedezéke – hallott egy rekedtes hangot odalentől. – Azt hiszi, a lábmunkájával mindenkit átver, de ráfaraghat a könnyelműségére. Cirkuszt csinál a bokszból, miközben rengeteg hibát követ el. Nem csodálkoznék rajta, ha kikapna.

– Micsoda?! – élénkült fel hirtelen.

A hang felé fordult, és egy ellenszenves, középkorú férfit látott a legelső sorban ülni. Élénken magyarázott a mellette ülő asszonynak, a legkevésbé sem zavartatva magát. Döbbenet figyelte őket. Egy cseppet sem érdekli azt a taplót, hogy ő is hallja odafentről? Mit képzel ez magáról? Az ilyen tapintatlan bunkók mindig kihozták a sodrából!

– Milyen hibákról beszélsz?! – förmedt a pasasra mogorván. – Igen, maga! Hiába bámul olyan bután!

A szokatlan helyzet láthatóan meglepte az idegent.

– Nézze, én nem sokat tudok a bokszról, de...

– Igaza van, nem sokat tud róla! Jöjjön ide, és nekem mondja el, ha valami problémája van! Vagy be is állhat énhelyettem!

– Hagyd, Ramirez, ne foglalkozz velem! – csitította rögvést egy barátja. – Méltatlan hozzád egy ilyen. A harc ott van, a másik oldalon!

Az edzője élénken helyeselt erre a megjegyzésre, ő azonban csak nem hagyta annyiban.

– De engem érdekel! Milyen hibákról beszéltél?

– Csak azt jegyeztem meg, hogy a fedezékét gyakran engedile, és úgy táncol, mintha színpadon lenne. Túljátssza az egészét. Könnyen keresztbeverhetik, ha...

– Maga nekem ne magyarázzon! Úgy bokszolok, ahogy én akarok! És mi a fenét jelent, hogy túljátsszom? Tán színházban vagyunk? Ha már okoskodik, legalább érthetően tegye! Jól is nézünk ki! Majd egy ilyen senki fog nekem...

– Hagyd már a fenébe! – csitította az edző bosszúsan. – Rám figyelj, a fene a pofádat! Ne hagyd, hogy megzavarjanak! A kezedet néha tényleg feljebb kelle...

– Már te is kezdted a hülyeséget?! Utánzod ezt a marhát? Edzőnek vettek fel, vagy papagájnak?

– Oké, rendben, felejtsem el! Tényleg jó vagy, de néha kissé könnyelműen mozogsz.

– Én nem tudom, mit játssza itt az agyát ez a senki!

– Csak elmondtam a véleményem.

– Amire a kutya se kíváncsi! – fakadt ki egy másik pasas odalenn. – Ramirez egy akkora klasszis, amekkorát nem látott még a Föld! Benne a keménység és a légiesség egyszerre van jelen. Ez keveseknek adatik meg. Előbb-utóbb világbajnok lesz belőle.

– Úgy van, Ramirez a legjobb! – helyeselt még valaki, de ekkor megszólalt a gong.

A „bajnok” elhúzta a száját, és felkelt a székről. Még mindig a fülében csengtek rajongói szavai.

Lazán hajolt el egy ütés elöl, majd félremozgott, aztán már csak azért is lejjebb engedte a fedezékét, had lássa az a marha, hogy pontosan tudja, mit csinál. Elhúzta a fejét egy jobbkezes elöl, aztán visszaütött, és egész tisztán talált.

„Na, látod, te szerencsétlen, így kell megetetni a másikat!” – gondolta közben elégtétellel.

A közönség valósággal ünnepelni kezdte. Vigyorogva engedte lentebb ismét a karját, amikor a „fakezú” egészen váratlanul előrevágódott, szinte szökkenve egyet, és testközelbe kerülve vele, iszonyatos erővel vágta száján. A következő ütés már oldalról érkezett – ez egy jobbhorog volt, ami az arcát találta el.

Összegörnyedt, és kettős fedezéket vett fel, ám záporozni kezdtek rá a testütések. Az egyik borda alá akadt be, hogy alig kapott levegőt. Lejjebb vitte a fedezékét, de akkor ismét fejre kapott egy igen erőset.

Megszédült egy kicsit, és igyekezett összeszedni magát, de a másik nem hagyott neki időt: valósággal szórta az „áldást”, hol testre, hol fejre. Megpróbált elhárítani, de szinte ragadtak rá.

Igazi „kivégzést” láthatott a közönség. Jobb csapott után bal egyenes, majd egy újabb sorozat következett. Egy álcúcsra mért felütés végül eldöntötte a meccset: a „bajnok” szájából kirepült a fogvédő, hogy még ő se tudta, hol állt meg.

Ekkor már homályosan látott, a szeme feldagadt, a füle csengetni kezdett, és csak bénultan állt, nem fogván fel, mi is történt vele. Már a közönséget sem hallotta, és teljesen kiszolgáltatott volt. Egy kőkemény balhorgtól bezuhant végül a kötelek alá.

Arra tért magához, hogy az arcát paskolják. Aggódó tekintettel találkozott a pillantása.

– Jól vagy?

– Mi történt?

– Hála az égnek, hogy feleszméltél! Azt hiszem, ez jó lecke volt.

Bután pislogott. Kezdett összeállni benne a kép. Az ökölvívás valóban egy őszinte sport. Elég egy pillanatnyi kihagyás és vége az álmoknak. Hiba nélküli ember pedig nincs! Úgy látszik, ezt neki is meg kellett tanulnia.

– Fel tudsz kelni?

Megdörzsölte fájó arcát és szomorkásan mosolyodott el.

– Látod, ez egy jó kérdés.

Szörcs

Troll a híd alatt

Igen.

Mint a troll a híd alatt.

Felébredek.

Még alszol. Fél kézzel átölelsz, fejed a mellkasomon pihen. Kicsit várok, amíg egy apró rekeszbe elzárom magamba a pillanatot. A képet.

Sziluetted a beszűrődő hajnali fényben, meztelen tested érintését, amint a bőröd a bőrömhöz simul. Ahogy a lélegzeted simogat, mint réten átszaladó friss szellő, mint víztükörre hulló virágszirom.

Lassan mozdulok, nem akarom, hogy felriadj.

A szoba ajtajában állok, onnan nézek vissza, onnan lesem lélegzeted.

Menekülök.

Hűvös van az utcán, jóleső borzongás szalad át rajtam, mintha maga a tavasz köszöntene, mintha csak így akarná elmondani, hogy megismer, hiába telt el több száz nap, mióta láthatott.

Nincs még forgalom, a város kéjesen nyújtózik egyet, és a másik oldalára fordul. Mintha tudná, most egy nyugodt pillanatot görget maga előtt, félálomban gurítva tovább újra, meg újra, meg újra.

A folyó felé indulok. Egy perc és lent vagyok, csak át kell vágnom a part menti fák között. Megállok a halkán hullámozó, lustán hömpölygő víz szélén. Itt közvetlenül még semmi nem szab gátat neki, de nem sokkal lejjebb az Öreghídnál már egy kőfal határolja.

Végignézek fentről lefelé, folyásirányban. Bár ha nem látnám a folyót, meg nem mondanám, merre van fent és lent; merre van hegység, merre van tenger. Mert ez a hatalmas víztömeg a végén eléri a tengert.

De ez most olyan távolinak tűnik. Mind térben, mind időben.

Lassan indulok el a parton, tekintetem hirtelen magához vonzza egy ezüstös villanás. Nem messze csak pár lépésre tőlem, a víz alatti fővenyen.

Nem is régen messzi tájakon más emberek másik folyóban aranyat mostak. Órákon keresztül, egy nagyobb tálban kutatva át a hordalékot.

Más csak egyszerűen folyókanyart látott volna ott, jobb esetben megáll elgyönyörködni a tájban. A kéklő hegyvonulatokban, a felhők árnyékának játékán, a közeli réten átszaladó friss szellő által keltett hullámokon a magas fűben, a megszelídülő víztükörre hulló virágsziromon.

A kiválasztottak pedig – mindezek mellett – látták a láthatatlant is.

Tudták, hogy a nem messze megbúvó apró arany szemek mind-mind egy-egy régi isten emlékképei. Egy-egy anyagba zárt pillanat az életükből, vagy épp egy-egy érzés, amit fontosnak véltek nem elfelejteni.

De az új időkkel kikoptak a régi istenek, csak az emlékü

maradt e földön, aranyba zárva, szétszóródva. Mint egy ősi, rejtett üzenet.

Este a tábornál ülve, pár pohárnyi bor kortyolgatása közben, a tűz lobogása felé tartva a parányi arany szemcsét, közelebb lehetett jutni a titokhoz.

Közelebb jutni igen, de megfejteni nem.

Visszagondolok az ébredésemre, és a tegnapi napra, estére, éjszakára. Magam előtt látom arcodat, mosolyodat, egy mozdulatodat, ami annyira megragadott. Hallom hangodat, érzem érintésedet, magamba szívom illatodat.

Most kedvem lenne széttörni egy gitárt. Mint a rock zenész, egy olyan koncert után, amikor érzi, hogy ez volt a legjobb játék, szinte már-már tökéletes, és hogy talán soha többé nem lehet így újra megismételni.

Hirtelen ötlettől vezérelve fogom ezt az érzést, ami bennem bujkál, és bezárom az ezüst csillanásba.

Tudom, idővel úgyis elhalványodik. Talán öt, tíz, talán húsz év múlva, de el fogom feledni, pedig görcsösen ragaszkodnék hozzá – úgy hiszem.

Mindig is kutattam a választ a kérdésre – az örök kérdésre.

Haladtam az úton. Sorra elágazások következtek, ahol döntennem kellett. Úgy éreztem a válasz minden egyes választás után csak messzebbre kerül.

Tudom, nem mindig döntöttem helyesen. Néha ez csak bizonyos idő múlva vált világossá, néha már a döntésem pillanatában elfogott egy érzés, hogy nem ezt kellene tennem.

Néha szánt szándékkal a rossz utat választottam.

Évek teltek el. Most újra itt vagyok.

Ugyanott állok a folyóparton, mint akkor. Minden változatlanul tűnik, talán csak a víz szintje alacsonyabb.

Visszagondolok arra a napra, amikor bezártam az ezüst ragyogásba az emlékedet. Szétnézek a parton, próbálom megkeresni a rejtekét. Talán a folyó lejjebb sodorta.

Pár lépést teszek meg folyásirányba, és érzem, hogy mindjárt rátalálok.

A partot fürkészem, és már látom is az ezüst csillanást. Óvatosan nyúlok le a vízbe, nehogy kicsússzon kezeim közül. Vigyázva emelem feljebb, pár pillanat múlva már tenyeremben pihen.

Arra a tavaszi napra gondolva nézek a nap fényében tündöklő apró ezüstdarabra, és képek jelennek meg.

Újra átélem azt a hajnali ébredést. Látlak téged..

Sziluetted a beszűrődő hajnali fényben, meztelen tested érintését, amint a bőröd a bőrömhöz simul. Ahogy a lélegzeted simogat, mint réten átszaladó friss szellő, mint víztükörre hulló virágszirom.

Hirtelen megérték valamit. Érzem, hogy akkor hol, és mit rontottam el. És ezzel egyszerűen sokkal közelebb kerülök a válaszhoz.

Az apró részletek sorra világosodnak meg. Érzem, hogy a titok kapujába jutottam.

Lenézek a lábam elé, és a vízben újabb villanásokat fedezek fel. Újabb apró ezüstszemeket.

Sorra veszem ki őket a folyóból, és a napfény felé fordítom. Egymás után törnek rám az elrejtett, a most napvilágra kerülő pillanatok, emlékek, érzések.

Mintha hirtelen meglódná velem a világ, és száguldanék előre, egyre sebesebben.

Egyre sebesebben egy úton, kereszteződések sorát hagyva magam mögött. Minden kapcsolódási pontnál a jó irányba haladva tovább.

Ekkor rossz érzés fog el, szinte megijedek.

Erőnek erejével tépem ki magam a kábulatból, kezem megáll a levegőben, mielőtt egy újabb ezüstdarabba néznék.

Érzem nem szabad az úton végigmennem, nem lelhetek rá a válaszra.

Douglas Adams jól gondolta, ugyanis a kérdés és a válasz nem lehet jelen egyszerre. Vagyis ha valahol mégis megtörténne, akkor az a világ megszűnne létezni. Csak úgy, egyik pillanatról a másikra.

Most mégis mit tehetek? Érzem, hogy ha ezen az úton haladok tovább, rövid időn belül rájövök a válaszra, és ezt nem engedhetem meg. Kell léteznie valamilyen megoldásnak.

Igen. Ki kell lépni ebből a világból.

Mikor a következő ezüstdarabot a nap felé tartom, megpróbálok erre a problémára koncentrálni. Hogyan léphetnék át egy másik világba?

Nincs más választásom, fel kell áldoznom magam.

Meg kell keresnem az utat, amin keresztül át tudom vinni, ki

tudom menekíteni innen a választ. A választ, amire még nem jöttem rá, de tudom, hogy itt bujkál a fejemben.

Lassan, kicsit talán félve nézek a következő ezüstdarabba. Az mintha növekedne a kezemben, újabb képet tárva fel.

Egy könyv rémlik fel előttem. Egy novella, amit régebben olvastam. Amiben egy troll is szerepelt. Egy troll, egy híd alatt.

Elégedetten mosolyodom el. Érzem, hamarosan rátalálok a megoldásra. Körvonalazódik előttem egy lehetőség, sejtem már hogyan tudok megmenekülni.

Ki kell lépni az időből, de úgy, hogy közben itt is maradjak.

Mint Neil Gaiman trollja, a régenvolt vonatsínek emlékét őrző híd alatt.

Igen. Kilépnék az időből, és csak várnék.

Csak állnék, őrizve a titkot.

Mint az a troll, a híd alatt.

Az ezüstdarabokat tenyerembe szorítom. Érzem, amint egy furcsa erő szétárad bennem, s egyre jobban megtölt hatalommal.

Az idő hirtelen megáll, nem sokkal előttem pedig egy kapu tűnik fel. Érdekes, de valahonnan tudom, hogy egy térkapu. Ugyanolyan ezüstszínben ragyog.

Nagy levegőt veszek, és átlépek a túloldalra.

- Szia! Végre te is rájöttél! - hallom a hangodat.

Craz

http://4.bp.blogspot.com/_PNVqOm7By-Q/TGtFmFXqRZI/AAAAAAAAAFk/1r2yABpenYk/s1600/TrollunderBridge_dwg.jpg

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Talán egy másik életben

A malomház, amely Jókai Mór „A népdalok hőse” c. elbeszélésében szerepel, ma is áll.

Ősz

– Nézd! Ott!

A távolban magasodó dombok árnyékából madárraj reppent a végtelen ég felé. A völgy álmosan ásítózott a magasban reggeliző fiatalok alatt, elnyelve a vadon csendjét. A Nap komótosan bújt elő a horizonton túl, még csak félig mutatkozott, őszi enyhességgel töltötte meg az erdő elérhető részeit. Szép volt a reggel.

– Vadkacsák – szólt a fiú. – Vajon miért maradtak itt ilyen sokáig?

– Biztos az enyhe ős teszi – felelte csendesen a lány.

– Igen. Biztos.

A lány ismét a messzeség felé fordult, és elcsitult. Nyugodtan falatozott, barna szemében megcsillant a napfény. A fiú egyre azt a fényt figyelte. Elveszett benne, mégis olyan melegséggel töltötte el lelkét, melyet a Nap sosem adott neki. Úgy ismerte ezt a tekintetet, ahogy semmi más. Amikor láthatta, nyugtalan szíve hamar békére talált.

A lány rámosolygott, fehér bőre ragyogott.

Együtt vannak. Végre.

Anya először megy érte az iskolába. Anya vigyáz rá, haza-viszi, és biztos, hogy valami ízleteset főzött.

Nem köti le a napközi, otthon akar lenni, már minden házi feladattal elkészült, hogy holnapra semmi dolga ne legyen. Hatalmas szemével a kinti világot fürkészi, izeg-mozog keze-lába, egyszerűen képtelen nyugton maradni.

És végre kinyílik az ajtó.

– Kelemen Nóra, gyere, anyukád vár odakint.

Azonnal felpattan, nem kell pakolnia, mert percekkel ezelőtt mindent összekészített. Csak felkapja a kabátját, és már rohan is. Vállá fölött elenged egy „csókolom”-ot és „sziasztok”-ot, de senki sem érdekli. Csak anya.

Amikor végre a kapuhoz ér, megpillantja a várva várt felnőttet, aki tárt karokkal fogadja őt. A nő lehajol, hogy megölelje kislányát, kis híján elesik. Mérgesen elmormol az orra alatt valamit, amit később el is felejt. Lánya arcára lehel egy forró csókot, mely furcsán édeskés illatú.

– Milyen napod volt? – kérdezi vontatottan.

– Kaptam egy pirospontot! – újságolja Nóri boldogan.

– Naaa, remek! – mosolyog rá hunyorogva. – Na, add... add a táskádat!

Széles karmozdulatokkal Nóri táskájáért nyúl, lassan leveszi a hátáról, de alighogy megfogja, el is ejti.

– Bocs kicsim, anyu elég... – nyel egyet – fáradt.

Anya ingatag léptekkel indul el az ajtó felé, és amikor odaérnek, húzni kezdi, de az nem nyílik. Rángatja, rángatja, de csak nem jutnak ki. Nóri beáll anya elé, és nagy erőfeszítések

arán kitolja a nehéz vasajtót. A friss levegő boldogsággal tölti el.

Mire eljutnak az iskola kerítéséig, anya kétszer is megbotlik, és mind a kétszer elejti Nóri táskáját. Morog, talán káromkodik is, és bár Nóri nem ismeri fel a szavakat, tudja, nagyon csúnyák, ezért nem szabadna őket hangosan mondani. De anya más, ő felnőtt, ő megteheti.

A járdán sok idegen mellett haladnak el, néhányan meg-bámulják anyát, egyesek a fejüket csóválják. De miért? Anya mindig, mindenhol hazaviszi kislányát, néha bukdácsol ugyan, de ez bárkivel megeshet. Ha mérges, csak akkor beszél csúnyán, és az illat, ami körülengi, nyilván a különleges par-füm illata. Mindig szépen felöltözik, frissen mosott ruhát vesz, csak alkalmanként jön érte melegítőnadrágban és papucsban, de hát nem laknak innen messze, sokszor Nóri is így megy iskolába.

Nem sokkal a házuk előtt anya kezéből ismét kicsúszik a hátizsák, és amikor érte nyúl, elesik, épphogy meg tud támaszkodni kezein. Letérdel, a táskáért nyúl, Nóri azonnal elé szalad és felkapja előle. Fél, hogy megütötte magát.

– Majd én hozom, nem fáj semmi? – kérdezi aggodalmasan.

– Nem, persze, csak... várj, mindjárt. Segíts felállni, kincsem!

Miközben Nóri megragadja anya kezét – aki egyértelműen erősen húzza azt –, elhalad mellettük egy férfi, oldalán egy kisgyerekekkel. A gyerek arca sebes, de úgy tűnik, nem érdekli. Csak nézi őket, csodálkozik, az apja azonban folyamatosan rosszálló megjegyzéseket tesz.

– Látod, fiam, ha nem tanulsz rendesen, te is így végzed majd – mutogat anyára.

Nóri nem törődik a szavakkal, nagy nehezen talpra segíti anyát, és felveszi a hátizsákját. Megfogja anya kezét, végül további öt perc séta után hazaérnek.

Lassan melegegett a levegő, a lány kicsit összebb húzta magát. Ezt látva a fiú mellé csúszott, és átkarolta.

– Azt hittem, sose lesz vége – mondta a lány.

– Semmi sem tarthat örökké – felelte a fiú, közben megdörzsölte a lány vállát. – Így fázol? Ne félj, még pár óra, és húsz fok is lesz.

A lány csak mosolygott.

– Szeretem a félhomályt – mondta. – Nem látsz semmit, pedig az egész világ a lábad előtt hever.

– Igen, szép. Tudod, pontosan mi van alattunk?

A lány megrázta fejét.

– Ez az út – mutatott a völgybe – Alsóhámoron vezet végig. Látod? Már egész megélenkült a forgalom.

– Aha – bólintott. – Ezelőtt még nem jártam erre.

– De szép, igaz?

– Gyönyörű.

A lány puha csókot nyomott a fiú arcára, aztán hozzábújt. A lány szellő egy pillanatra felé sodorta a fiú kellemes illatát.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Érezte, ahogy remeg, nyilván ő is fázott, mégis magához húzta őt. Szíve békésen vert, légzése lassú és kiegyensúlyozott volt. Egy percre megnyugodtak.

Amikor először mennek kirándulni, majd' kiugrik a bőréből. Bár már hat éves, neki még nem kell iskolába járnia, szülei úgy gondolják, nem érett meg rá. Apa és anya felöltöztetik, elmondják, hová mennek, amit percekkel később el is felejt. Csak arra tud gondolni, hogy végre a szabadban lesznek!

Beülnek a nagy autóba, anya bepakolja a hátizsákokat hátulra, apa már a volánnál várja. Anya még bekapcsolja rajta a biztonsági öveket, aztán előre ül, és már úton is vannak.

Nagyon boldog, amikor az erdőhöz érnek. Sose látott még ennyi fát egy helyen, sose tudta, hogy nézhet ki az erdő, eddig csak a természetfilmekből ismerte – mert imádja a természetfilmeket! A mese a kicsiknek való, ő nem lát bennük semmi érdekeset; különben is, a saját történetei és fantáziálása sokkal jobban tetszenek neki. Beleképzeli az erdőbe az egyszarvúkat, akik a vaddisznókkal együtt élnek békében. Ott laknak a dínók leszármazottai is, aprók, zöldek és igen fűgék. Gyíkoknak nevezik őket, de szerintük sokkal jobban illik rájuk a dinoszaurusz elnevezés.

Egész az erdő elején megáll az autó, kiszállnak, és útnak indulnak az ismeretlenbe. Ő folyton elcsámorog, benéz minden levél alá, megbámul minden fát, és – kivételesen – apu minden egyes szavát megjegyzi. Hogy Lillafürednél álltak meg, és onnan indultak el. Hogy Lencsésre mennek, ahová egyébként egy sokkal rövidebb úton is fel lehetne menni, de a mai nap szabad, ezért ráérnek. Megjegyzi, hogy a Bükkben él uhu, kuvik, őz, szarvas és erdei varangy. Utóbbiról megfogadja, hogy fog majd egyet, és otthon gondozza.

– Fiam, az állatoknak itt van a helyük – neveti apja. – Nem viheted őket haza csak úgy!

– Ühüm, ühüm – bólogat anyja hevesen.

– De apa, én tudom, hogy kell gondozni, láttam egy film-ben!

– Kicsi vagy te még ehhez – veregeti vállon kisfiát.

– Akkor, ha megnövök! Ha megnövök, fogok egyet! – erősködik.

– Ha megnősz, tanulnod kell majd, amellet pedig nem lesz időd ilyen balgaságokra.

– De apaaa!

– Balázs, csitulj! – szól rá anyja. – Kicsi vagy és tanulatlan, ha pedig tanult leszel, el fogod felejtetni ezt az egész varangyos-békás butaságot.

– Erdei béka! – javítja ki mérgesen anyját.

– Akkor az – hagyja rá.

Ő azonban nem mond le a békáról. Nem, miért is tenné? Lesznek még itt, és ha elég idős lesz, hogy kijöhessen egyedül is kirándulni, fog majd egyet.

Menet közben azonban szinte megfélemedezik az elhatározás-ról. Annyi állatot lát, annyi bogarat, madarat, hogy képtelen betelni velük. Fog két pillangót, megnézi őket és elengedi. Az egyik sárgás, szárnya fekete erezetű, és egy ponton furcsán hátrafelé nyúlik. A kisfiút teljesen elvarázsolja a látvány.

Órákon át bandukolnak a rengetegben, elképzeli, hogy a szél hozzá beszél, és a recsegés, ami a fákból jön, földöntúli,

ismeretlen állatok hangja. Nem mintha nem érné elég inger, egyszerűen kiszínezi kicsit a valóságot. Belül tudja, hogy mindez képtelenség, azért reménykedik benne, hogy valahol mégis igaza van.

A színek elvarázsolják: annyiféle fa és bokor van, annyiféle illat, szag, szín, hang, hogy mindettől mámorittas állapotba kerül. A nagy kavalkádban elkalandozik, ezért egy óvatlan lépésénél nagyot esik és lehorzsolja arcát, könyökét, térdét. Apa jóízűt nevet ezen, anya felsegíti, de alaposan leszidja a figyelmetlensége miatt. Ő nem is érzi a sebeket, mit érdeklí a vér? Tudomásul sem veszi a fájdalmat, úgy megy tovább, ahogy eddig.

Amikor visszaérnek az autóhoz, fáradtan roskad a gyerek-ülésbe, de nagyon boldog. Összeszedett legalább egy tucat levelet, mindegyik másképp néz ki. Akad közöttük érdes szélű, sima, recés, sárga, vörös, barna, zöld, rózsaszín és még sorolhatnám. E napon végleg megszereti az őst.

Amikor beérnek a városba, csak akkor ébred fel, ám mielőtt hazamennének, anyának be kell vásárolnia. Megállnak egy kisbolt előtt, anya kiszáll, ő kéréli apát, hogy nézzenek szét, mert itt is gyűjtene néhány levelet. A férfi hosszas unszolás után nehezen, de beadja a derekát, és kézen fogva indul el fiával a környékre. Balázs egy levelet se talál, ami érdekelné, de ahogy mennek, szembetalálkoznak egy nénivel és egy kislánnyal. A néni elesik, Balázs úgy véli, biztos beteg, nem érti a helyzetet. A kislány arcán ugyanaz az értetlenség ül, ugyanakkor látszik rajta, hogy érzi, milyen kellemetlen ez az egész. Korához képest érett, bölcs pillantása van.

Apa eddig csendben volt, de most azt mondja:

– Látod, fiam, ha nem tanulsz rendesen, te is így végzed majd.

Tél

– Szerinted mikor jönnek az első turisták? – kérdezte a lány.

– Nem tudom, gondolom úgy egy óra múlva.

– Tizenegy körül?

– Aha.

– Kíváncsi leszek rájuk. Szerinted gyerekekkel jönnek?

– Meglehet. Hétvégén összejön a család.

– Gyerekek... – kalandozott el. – A gyerekkor nehéz.

– Igen, az – simogatta meg a fiú. – Én sose voltam gyerek.

– ... Azt hiszem, én se.

– Kicsim... a' ide aszt anyunak!

– Nem, mert rosszul leszel tőle! – kiabál rá. Előre hajol, hosszú barna haja az arcát csapdossa. Most először nagyon mérges. Anya megint részeg, anyyira, hogy képtelen felkelni az ágyból. Szavai összefolynak, szinte érthetetlenek, ő mégis megérti. Szeretné, ha anyja újra olyan lenne, mint régen, mielőtt apa meghalt. Soha többé nem akarja részegen látni. Minden nap csak erre gondol.

– Add ide, ealsszok tőle!

– Nem, anya, NEM! – kiszalad a szobából, az üveg tartalmát a mosogatóba önti. A kupi, ami a konyhában uralkodik, mint-ha évek óta ott lenne. Újsághalmazok vannak minden egyes szegletben, a padló koszos, ragad az alkoholtól és egyéb

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

kiöntött italoktól. Egy kávéskanna rozsdásodik a tűzhelyen, melyet belepett a por. Csak a kis rezsó működik a sarokban, azon főznek mindent.

Miután Nóra visszamegy a szobába, látja, hogy anya zokog. Csorog a nyála, arca teljesen eltorzult. Nem emlékszik, mikor látta őt utoljára ilyennek.

- Sahhaajjn.. sajnálom... - sírja. - Még csak tíz éves vagy, és... kicsim! - nyújtja Nóri felé a kezét.

Ő sután odasétál hozzá, hagyja, hogy megölelje. Irtózatos alkoholszag lengi körül. Mintha nem is az ő anyja lenne.

- Megváltozok... ígérem...

Nóra nem mondja, de belül így kiált: „mindig ezt mondog!”

- Csahk... légy jó... kislány... - kérleli.

- Az leszek - morogja, csak hogy csend és nyugalom legyen újra.

- Ígéred? - emeli rá fátyolos tekintetét a nő.

Nóra nem is tudja, mit lát benne. Vagy lát-e benne valamit egyáltalán?

- Ígérem - szuszogja.

- Jó... jó... - bólogat remegve. - Most pihenek - azzal ledől az ágyba.

Még mielőtt Nóra betakarná, elalszik. Lánya csak áll ott és nézi őt. Érti, mindent ért, de semmit sem akar elfogadni. A szegénységet, a bizonytalanságot, a magányt. Utálja a helyzetet, ki akar törni belőle, de anyának szüksége van rá. Csakhogy anya már soha többé nem lesz igazán anyja. Ezzel szembesülve elsírja magát, és kirohan a házból.

- Sziasztok - köszönt rájuk egy idegen.

- Jó napot - üdvözölték egyszerre.

- Szép nap ez a túrázáshoz, igaz?

Mindketten bólintottak.

A turista még pár percig állt ott, nézelődött, aztán elment.

- Látod, egyedül jött - szólt a lány.

- Igen. Biztos magányos lehet - a fiú hangjában alig érzékelhető szomorúság csengett.

- Biztos...

E pillanatban mindketten felkapták fejüket a távolból érkező, nyögő-recsegő hangra. Néhány fa fájdalmas nyirkorgással indult végső útjára a viadukt felett, és amikor a földből kifordultak, egyenesen ráestek. Hatalmas kongás, fémes pattogás, csikorgás járta be az erdőt, mely elérve a hegyoldalt, megpatant azon, majd százszor visszacsapódva zengte be a völgyet. Végül egy nagy puffanással mindenek vége lett. Több tíz méter széles porfelhő szállt a magasba, az így felpattant faleveleket felkapta a szél és messzire sodorta.

A páros nyugodtan ült, mereven bámult a pusztítás felé.

- Néha még a pusztulás is szép - mondta a fiú.

- Lenyűgöző és hátborzongató - helyeselt a lány. - Vajon mennyi idő alatt fogják rendbe rakni?

- Legalább egy hónap.

- Egy hónap...

- Biztos a nyirkos föld miatt fordultak ki - gondolkozott a fiú az előbbi eseményen.

- De hát odalent már fagy!

- Az semmit nem számít, ha napközben enged a föld.

- Érdekes...

- Sose láttam még ilyet.

- Átkozott kölyök, már megint a mezőn volt, pedig megtiltottam neki! - anya nagyon mérges.

- Balázs, hányszor mondtam még, hogy ilyet nem szabad? - csatlakozik apa.

- És ha kitöröd a nyakad?! Ilyen ostoba gyereket!

- De nem fáj! - nyüszörgi könnyes szemekkel. Pedig nagyon is fáj. Gyönyörű mezőn járt, ahol egyetlen fa állt, amire felmászott, hogy körülnézzen. Csak egyszer fogott mellé, de olyan szerencsétlenül, hogy azonnal leesett és kitörte a bokáját. Ahogy tudott, hazavánszorgott, ahol szülei nagy haraggal fogadták.

- Rádadásul télen! - szól ismét anyja. - Meg van fagyva minden, a hó csúszik, pláne az ágakon! Fiam, hogy lehetsz ilyen ütődött? Egyébként is, nem tanulnod kéne ahelyett, hogy állandóan kóborolsz?

- Na jó, irány a kocsis, a többit majd megbeszéljük - fogja rövidre apja. Azon nyomban felkapja fiát, és nagy sebbel-lobbal kiviszi a kocsiba.

A hátsó ülésre rakja, ott felpakolja a lábát, aztán beül, és rohannak is a kórház felé. Balázs tompa lüktetést érez csak, mert ismét elkalandozott. Alaposan szemügyre veszi a házakat, a környéket, ahol azelőtt még sose járt. Szórakozottan beleheli az ablakot, és úgy dönt, lerajzolja a történeteket. Egy fát, ami mellett a levegőben egy pálcikaember zuhan.

Ám mielőtt befejezhetné, apja nagyot fékez. Majdnem leesik az ülésről, de még időben megtámaszkodik, és kinéz elől az ablakon.

- Átkozott kölyök, mit rohangál ez az út közepén?! - szitkozódik apja.

Előttük egy kislány áll könnyes szemekkel, egyenesen a kocsiba bámul. Azonnal meglátja Balázst, aki felismeri őt. Egyszer már találkoztak, de hol? Az utcán, évekkel ezelőtt. Amikor a kislány szemébe néz, minden válasza kérdést kap.

Ő volt az, aki az anyját segítette fel, amikor elesett! Már akkor is szépek találta, most pedig, hogy megnőtt, bájos arcán egyre finomabb vonalak kezdtek kirajzolódni, melyek mögött azonban gyászos szomorúság ült.

- Apa, biztos nem direkt csinálta! - szól apjára.

- Menj már az útból, átkozott! - apja nagyot dudál, amitől a kislány megijed és elszalad.

- Apa!

- Te meg ne felelél! Elég tökkelütött vagy te is!

Balázs erre elhallgat, és tüntető némaságba burkolózik.

Kibámul az ablakon, tekintete ismét összetéved az idegen gyerekével. Még csak suliból sem ismerős, de úgy érzi, minden ismerősénél jobban ismeri. Elhatározza, hogy ha elég nagy lesz, elszökik, és megkeresi azt a lányt.

Tavasza

- Tudod, honnan kapta a barlang a nevét? - kérdezte a fiú a lányt.

A Nyakonöntött Próbago布林 Szolgáltatóház ajánlásával

- Nem, honnan? - érdeklődve a fiúra pillantott, szemöldökét ráncolta, akár egy kigyerek.

- A kultúráról. Jellegetes eszközei voltak, még Herman Ottó kérésére tárták fel a barlangot, és egy csomó csontra meg egyéb értékre bukkantak, ami bizonyította, hogy egykor emberek éltek benne. Babérlevél alakú csiszolt nyilak meg hasonlók...

- Hogy fel tudsz lelkesedni - mosolygott rá a lány. - Szeretem, amikor ennyire elragad a hév.

A fiú zavartan somolygott.

- Tudod, hogy...

- Igen, tudom.

Egy pillanatra elhallgattak, aztán...

- Nézd, egy kardszárnyú lepke! - mutatott balra a lány. Gyönyörű pillangó tárta szét szárnyait egy kókadó virág fején.

- Nagyon szép - ismerte el a fiú.

- Hagyd, majd én felszedem.

Együtt főz anyával, mára húsleves készítenek. Anya alig tudja megfogni a zöldségeket, mindegyik kipereg a kezéből, amit pedig felvág vagy megpucol, az is a földre esik.

- Nem kell, Nóri, elintézem. - Ám mire lehajol, lánya már fel is szedte a répát. - Köszí - mosolyog rá bárgyún. Látja gyerekén a makacs tiltakozást, ezért próbál vele beszélgetni:

- És, milyen heted volt?

- A szokásos.

- Kaptál valamilyen jegyet, vagy...? - hunyorog.

- Igen, környezetismeretből egy hármast - ismeri el szárazon.

Anya legyint:

- Sebaj, lesz az még jobb is.

- Biztos.

- Kicsim, mi a baj? - félreteszi a kést és a zellerlevelet, de ahogy megtámaszkodik a konyhaszekrényen, megvágja a kezét. - A rohadt életbe! Áh! - ujját azonnal a szájába veszi.

- Ha nem ittál volna főzés előtt, meg tudnád fogni a zöldséget és nem vágtad volna meg a kezed - tesz szemrehányást Nóra. Azonnal tudja, hogy ezzel kinyitotta a bicskát.

- Nézzenek oda, tudálékos kisasszony mindent jobban tud! Én próbálnék veled beszélgetni, főzök rád, és te ilyesmiket vágsz a fejemhez!

- Azért, mert ez az igazság! - fakadt keserű könnyekre.

- Én szeretnék megfelelni neked, de nem lehet, mert te mindig itt lyukadsz ki! Szereted te anyádat, Nóri?

- Mondtam már, hogy Nóra vagyok! És tudod mit? Jobban szeretném, ha nem lenne folyton részeg!

Erre anya elhallgat, hátrébb lép és egy székre rogy. Elsírja magát. Néhány percig csak ül, néz maga elé, Nóra pedig megkavarja az ételt, hogy legalább az ne menjen tönkre.

- Kislányom... - szólógatja anya.

Nóra nem felel.

- Megpróbálok megváltozni, hallod? Minden erőmmel ezen vagyok, de... nagyon hiányzik apád, tudod?

A lány erre megfordul, kitekint az ablakon. A fákon kövér

fürtökben nyílnak a virágok, szinte érzi az enyhe szellőt a bőrén. Ki akar menni, de nem hagyhatja itt anyát. Még a végén kárt tenne magában. Mély lélegzetet vesz, és hozzá lép.

- Mutasd a kezedet! - Megfogja a kezét, melyen egy széles, de nem túl mély vágást lát. - Hozok kötszert.

Anya bólint.

Amikor a szűniba megy, és feláll a székre, hogy felérje a legfelső polcot, ismét kinéz az ablakon. A túloldalon őt, vele egykorú kamasz bandázik, egy fiú szekál egy lányt, a többiek pedig nézik. Leszedi a kötszert, gyorsan ellátja anya sebeit, aztán megfűszerezi a levest.

- Menj be, pihenj, én majd befejezem a levest.

- Nem, nem, még nincs minden előkészítve...

- Anya, nagyon kérlek! - könyörög.

- Nem. Ez az én feladatom, és nem fogom végignézni, ahogy a kislányom csinálja meg.

- Akkor kiviszem a szemetet. - Erre hivatkozik, pedig valójában csak ki akar mozdulni végre. Kiűríti a kukát, aztán kivonszolja a szemeteszsákokat, melyben vagy hat italos üveg csörög az alumínium dobozok mellett.

- Hülye liba! Kiszúrtál velem, miattad nem mehetek sehová! - kiabál rá egy kisfiú egy vörhenyes kislányra, aztán meglöki, hogy az elesik.

- Hé, mit képzelsz? - förmed rá Nóra, és lendületből fellöki a fiút. - Egy lányt nem lehet megütni!

- Nem is ütötte meg - védi egy másik fiú. - Csak megmutatta, hol a helye.

Nóri keze nagyot csattan a fiú arcán.

- Egy lányt sem üthet meg fiú! - ismétli. Aztán a fellökött fiúra néz, és alaposan kiosztja: - Miért nem szaladsz inkább haza a gazdag anyukádékhöz, látom, jól vagy ruházva, mégsincs jobb dolgod, mint lányokat ütlegelni!

- Az a hülye szándékosan kiszúrt velem! - áll fel a fiú dühtől piros arccal.

- Akkor sem bánthatod! Menjetek innen!

- Nem, nekem egy kis pisis nem magyarázható!

- Tizenégy vagyok!

A fiúk egy pillanatra elhallgatnak.

- Te, ez nem az a csóró gyerek az alkoholista anyjával? - fordul a bántalmazott fiú felé egy barátja. E kérdéstől az imént még bosszún gondolkozó gyerek arcáról egy csapásra eltűnik az indulat.

- Pofa be! - kiabál rá Nóra az imént szólóra.

- De, ez az - vigyorogja. - Nézd meg, most is tiszta szutyok!

- Hagyd már - süti le szemét a másik. - Igaza volt, nem lett volna szabad a lányt bántanom.

- Persze, most meg gyáván együttérzést színlelsz! - Nóra továbbra is mérges, pedig ő is felismerte a fiút. De nem tud beletörődni a helyzetbe. - Gondolom nincs, aki őszinteségre tanítson!

Ezekkel a szavakkal pedig meg is kapja, amit akart: győz. A fiú azonnal elbizonytalanodik, sőt, mi több, megbántódik, és szó nélkül faképnél hagyja az egész társaságot.

- Nóri, gyere, segítened kéne! - kiált ki anya az ablakon.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Menjetez innen a fenébe! - küldi el még a többi fiút, aztán elfordul és visszamegy a házba.

- Különleges nap volt az, igaz? - emlékezett a fiú. - Olyan harcias kis boszorkánynak tűntél, ha tudtam volna,...

- Semmiség - hagyta rá a lány. - Ha nem úgy történt volna, nem ismerlek meg soha.

- Az igaz.

Néhány percre ismét elhallgattak, köszöntek a turistáknak, miközben a távot figyelték. Idő közben megérkeztek a tűzoltók, a katasztrófavédelmisek, a rendőrök és a mentők. Nagy sürgésszorgás nyüzsgötte be a völgyet.

- De jó lenne újra azt a reggeli csendet hallani! - szuszogta a lány.

- Már nincs sok alkonyatig.

Néhány másodpercre újabb csend következett, aztán így szólt a lány:

- Sötétedéskor nekünk is mennünk kell.

- Igen.

- Megjöttem! - kiált boldogan Balázs, miután hazaérkezik. Cipőjét, táskáját és kabátját ledobja, aztán boldogan a konyha felé indul némi friss étel reményében. Amikor odaér, anyja fogadja:

- Hanyas lett a dolgozatod?

- Ötös.

- Az szép - mondja szárazon. - Sok házid van?

- Nem, mindent megcsináltam a szünetekben.

- Akkor lesz időd délután az angolra - mondja, miközben a fiú elé rakja a meleg levest.

- De anya! - tiltakozik a gyerek.

- Jaj, fiam, semmi de! Ezerszer megbeszéltük ezt. Ideje felnőned!

- De még csak tizennégy vagyok!

- Pontosan! Ezért kell már most felelősséget tanulnod.

- Azt meg tettem - dől hátra elégedetten. - Ott van Einstein, a béka, emlékszel, azt mondtátok, meg fog döglenni az első héten, de már három éve megvan!

- Az még semmi. Állatot nevelni mindenki tud.

- Nem tud! - háborodik fel. - Majdnem mindenki megdöglesztette a környezetórán kapott kisállatát!

- Nem állatokkal kell foglalkoznod, hanem rendes tudománnyal. Mérnök, vagy építész, az jól keres.

- Engem nem érdekel, mennyit keresek - duzzogja. - Csak jól akarom érezni magam.

- Akkor menj ki ide az utcára és játssz a többi kamasszal napi egy órát. Annyi bőven elég - legyinti. - Nem eszel?

- Elment az étvágyam - válaszolja mérgesen. - És nem ide akarok kimenni, hanem az erdőbe! Estére itt leszek, ígérem!

- Nem és nem!

- Hallgass anyádra, fiam - jelenik meg apja is. - A kirándulás meg a természet a bolondoknak való, te okosabb vagy annál.

- Épp azért akarok komolyan a természettel foglalkozni! - tekint könyörgőn apára. Minden erejével azon van, hogy meggyőzze szüleit, mert még nem tudja, hogy semmi esélye. Évek óta könyörög, mind hiába.

- Balázs, ne hisztizz már! Komolyan fáj tőled a fejem - nyávogja anyja. - Inkább add ide az ellenőrződöt, hadd lássam a jegyeidet!

Balázs indulatosan kirángatja táskájából az összes könyvet, füzetet, szétszórja őket a padlón, aztán az asztalra csapja az ellenőrzőjét.

Anya kinyitja a kis füzetet, és eláll a lélegzete. Int apának, hogy nézze meg.

Balázs elégedetten mosolyog, talán most kiengedik!

- Hát ez gyönyörű - szól apja egyre dühösebben. - Így akarod elnyerni a bizalmunkat?

A fiú értetlenkedve szüleinek pillant, de mindkettőjükön érthetetlen indulatot érez.

- Puskát írsz, és pont ide rejtéd! Ahh, hogy lehetsz ilyen ostoba? - jajgat anyja teátrálisan. Leül, a fiú elé nyomja az ellenőrzőt. Balázs azonnal rájön a turpisságra, és kikel magából:

- Ezt Barbi rakta ide! Mindig kiszúr velem! - ordítja.

- Persze, pont egy lány tenné oda? Ráadásul a veled együtt osztályelső lány?

- Igen, mert irigy rám! Ő egy csomót tanul, még puskázik is, és irigy, mert nekem nem kell!

- Úgy érted, nem tanulsz? - förmed rá apja.

Balázs pedig e ponton kilátástalannak látja helyzetét. Hogy magyarázzkodhatna még?

- Higgyétek el, nem én tettem! Mutassátok meg az anyjának, még a kézírás is az övé! Én nem így írok!

- Fiam, most nagyon nagyot csalódtunk benned - szól anyja. - Holnap beszélék az osztályfőnököddel, átíratunk egy másik iskolába.

- De én nem akarom! - üvölti egyre hangosabban. - Sose hisztek nekem, azt hiszitek, én vagyok a hülye, pedig ti vagytok azok!

Apja gondolkodás nélkül arcon vágja a fiát.

- Meg ne halljak ilyet még egyszer, megértted?!

Balázs erre elszomorodik, és további kiabálás nélkül, gyűlölködve pillant szüleinek. Aztán szó nélkül kirohan a házból. Megfogadja, hogy ezért alaposan megleckézteti Barbit.

Nyár

- Lassan alkonyodik - szólalt meg a fiú. - Elinduljunk?

- Igen, menjünk.

Felállnak, de indulás előtt még a mélybe tekintenek.

- Hallod ezt? - fülelt a fiú.

A lány erre alaposan előre hajolt, és elfordította fejét. Halk, karcos zümmögésre lett figyelmes.

- Mi ez?

- A malomház. Néha bevisznek oda turistákat, hogy megmutassák nekik az épületet, és idáig elhallani, ahogy forog a kerék.

A Nyakonöntött Próbago布林 Szolgáltatóház ajánlásával

- De furcsa hangja van - mélázott a lány.
- Ez a kő hangja. Mehetünk?
- Igen.

A tévét nézi egy hosszú nap után. Végre pihenhet, jól esik, hogy most semmire nincsen gondja magán kívül. Hosszú lábait a kanapén elnyúlva pihennek, fagyit eszik.

- Hahó! - köszön be anya.
- Szia - üdvözlí. - Sikerült mindent megvenned?
- Igen.

Nóra feláll, anyához sétál. Elveszi tőle a nagy szatyrokat, az egyik azonban feltűnően nehezebb a másikonál.

- Azt hiszem, három üveg vodkával többet vettél - mondja.
- Az csak vész esetére van.
- Ja, persze... - forgatja szemét.
- Ne kezd megint, kérlek! - kérleli anyja. - Hullá vagyok.
- Elterül a kanapén, nadrágja zsebében turkál.
- És a felvágottat már megint elfelejtetted - szól Nóra a konyhából. Kipakolja a szatyrokat, melyeknek tartalma meglehetősen sekélyes. Talán két napra elég kenyér és zöldségek vannak benne. Se vaj, se hús, se tejtermék, viszont több üveg bor és tömény ital.

- Idehoznád az egyik bort? - kérdezi anyja.
- Ha kell, gyere ki érte - válaszolja.
- Nóri...
- Nóra. Még mindig Nóra.

- Basszus, esküszöm, ahogy nősz, egyre rosszabb vagy! - Kikap egy cigit a dobozból, és rágyújt.

- Csak tudnám, mit vársz - sétál be Nóra a szobába. - Anya, mondtam, hogy idebent ne gyújts rá! Egyszer rád gyullad a lakás, add ide!

- Héh, hé, elég! - tiltakozik teli szájjal. Lánya kikapná kezéből a cigit, de ahogy küzdenek, az egyszer csak kirepül a kezükből.

Nóra halálra vált arccal pillant anyjára.

- Hova esett? - kérdezi rémülten.
- Nem tudom.
- Anya, ez nem játék, merre repült el?
- Mondom, hogy nem tudom!

Nóra azonnal körbesétál a szobában, keresi a cigarettát, de sehol sem találja. Azért fél, mert - akár a ház többi helyiségében - itt is halomban állnak az újságok, papírok. Ott van még továbbá az egészen a földre lógó függöny és a műszállal bevont, több tíz éves bútorok. Bár van tűzriasztójuk, Nóra nagyon fél.

- Anya, segíts már! - türelmetlenkedik.
- Jó, legyen. Hozom a szemüvegemet.

Anyja kimegy a konyhába, közben Nóra csak nem jut eredményre. Mire anyja visszajön, kezében tartja az egyik vodkás üveget kinyitva, és ahogy próbálja felvenni a szemüvegét, az italt elejti. Nagy tócsa keletkezik az egyik halom újságpapíron, mely azonnal belobban.

- Anya! - kiált rémülten Nóra

- Úristen, nem tudtam, nem tudtam, sajnálom... - a nő elhátrál a tűz mellől, Nóra azonnal a konyhába siet, és behoz egy lábasnyi vizet. A tűzriasztó nyomban bekapcsol, így legálább a tűzoltók hamarosan ideérnek. Addig viszont valamit tenni kell.

Nóra leönti az egyik kupac újságot a vízzel, de kevésnek bizonyul. A lángok máris elnyelik az egyik függönyt, majd a karnist kezdik nyaldosni, onnan pedig átterjednek az éjjeliszekrényre.

- Gyere anya, menjünk ki innen! - ragadja karon Nóra anyát, majd nagy nehezen kirángatja az égő házból. Kint várják meg a tűzoltókat, akik szerencsére néhány percen belül odaérnek. A tűzzel szerencsére nem kell sokat harcolniuk, de mire végeznek, az egész nappali úszik a fekete tócsában. Oda a kanapé, a függönyök, pár ablak és az egyik komód. Miután felméri a terepet, az egyik tűzoltó anya és lánya elé áll. Mindent átbeszélnek, a cigit, a helyzetet, aztán a férfi így szól:

- Asszonyom, átvihetjük önöket...

- Nem, semmi szükség rá - vág a férfi szavába Nóra. - Megleszünk, ahogy mondta, mérgezés veszélye nem áll fenn, az újságokat pedig kivisszük még ma.

- Biztosak ebben? - fordul felé a férfi.

- Igen. Mit kell aláírni?

- Kicsim, hagyd, még kiskorú vagy, nem írhatod alá.

- Igenis aláírhatom - nyúl a papírért. - Te meg tíz perc alatt berúgtál - súgja anyjának mérgesen.

Miután a papírokat aláírták, és a tűzoltók elmentek, Nóra beviszi ingatag lábakon álló anyját a házba és a saját szobájában fekteti le.

- Csak pihenj, és nem lesz semmi baj - mondja.

- Rendben - hunyorogja a nő. - Kiviszed a...?

- Mindent elintézek.

Miután anyja elaludt, Nóra nekilátott kitakarítani a házat. Összeszedte a kormos maradványokat, kitúrt minden újságot, égethető szemetet, csutakkal felmosott, igyekezett a víz lehető legnagyobb részét felszívni, így a ház a körülményekhez képes tiszta lett. Nóra aztán a szobájába ment, és vetett egy pillantást anyjára. Síri csendben átöltözött, lecserélte koszos ruháit, és némi ételmezt készített szakadt hátizsákjába. Mobilját a zsebébe csúsztatta, majd egy borítékot helyezett az ágya mellett álló éjjeliszekrényre. Végül anyjához hajolt, arcára pusztit nyomott, majd így szólt:

- Szeretlek, anya.

- Már megint túrázni mész ahelyett, hogy tanulnál - vitatkozik anyja Balázssal. - Kezdhetsz valamit magaddal! Borotválkozz meg, keress diákmelót!

- Diákmelót? - kérdi a srác szarkasztikusan - Azt hittem, az nem elég kiváló egy olyan zseninek, mint én.

- Annál biztos több értelme lenne, mint hogy mindenféle éjszakai kirándulásokra mész, aztán kihagyod a sulit.

- Torkig vagyok a sulival, anya - mondja egész higgadtan. - Egész ideig csak azt hallgattam, hogy amit teszek, az fölösleges, hogy semmirekellő leszek, hogy semmi értelme annak, amit csinálok, de ha változtattam, az se volt elég jó. Az igazság az, hogy sose leszek elég jó nektek.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Ez nem igaz, fiam - szól apja a fotelből. - Mindent megpróbáltál már, csak azt nem, amit mi tanácsoltunk neked.

- A matekhoz mindig is hülye voltam, csak ezt ti nem akartátok elfogadni. Fogjátok fel, hogy nem leszek mérnök, gépész, építész vagy bánja a halál, miféle matekzseni!

- Vigyázz a szádra! - fenyegetőzik apja. - Egyszer már megjártad velem!

- Tudod mit? Nem érdekel. Kimegyek, és egyikőtök sem tarthat vissza.

Ezzel Balázs kivonult a szobából, és bezárkózott a sajátjába. Egy szürke túrzsák várta összekészítve, mellette egy papírdarab meg egy toll. Hosszasan írt, majdnem egy teljes órát töltött el vele, mégsem kellett egyszer sem kidobnia az elkezdett irományt. Miután végzett, egy borítékba csúsztatta az őt oldalt, és megvárta, míg szülei elalszanak. Akkor aztán kiosont a szobájából, és a levelet a telefon mellé rakta. Csendben felöltözött, összeszedte, amit még akart, végül kísétalt a házból.

- Lassan előbújnak az állatok is - mondta a lány a fiúnak. - Nem kéne visszamennünk?

- Várj, hallgasd csak!

Megálltak, fülelni kezdtek.

- Kuvik?

- Igen - mosolygott rá a srác. - Lassan éledezik az erdő.

- Nemsokára lehet majd hallani a szarvasokat is, igaz?

- Nem, őket még nem. De... hallod? Róka!

- Tényleg - mosolygott a lány. - Milyen fura hangja van!

- Gyere, nézzük meg most az erdőt!

Felsétáltak a környék legmagasabb pontjára: oda, ahonnan indultak. Minden cókókjuk ott volt, sértetlenül. Kisértáltak a szirt széléig, és ismét a távolba pillantottak. A lány teljesen elámult a látványtól, ahogy a horizonton az ég egy alig látható vonalban aranyszínt öltött, felette pedig már kékes-szürke félhomályban ragyogtak a csillagok. Telihold volt.

A pár vagy két órán át csak bámulta a messzeséget, szótlanul, egymás kezét fogva. Átfáztak, de egyikük sem szenvedett. Figyelték a Hold emelkedését, hallgatták a rengeteget, emlékeztek minden fájdalomra, örömkre, szebb és rosszabb napjaikra. Mintha mindez most összesűrűsödött volna e végtelen éjszakában, és az égbolton elveszve, a csillagok között remélt volna egy másik befejezést. Ott, valahol a végtelenben rájuk várt a boldogság, a gondtalanság, a jövő. Évmilliókra érezték maguktól, mégis tudták, hogy most itt hever a lábuk előtt, s mindössze egyetlen lépés választja el őket a másik világtól.

A fiú megfogta a lány kezét, majd maga felé fordította őt, és forrón megcsókolta. Nem volt hosszú csók, de érett óvatossága, heves ragaszkodása minden hosszú csóknál többet ért.

- Szeretlek, Nóra.

- Szeretlek, Balázs.

Végül szorosan megölelték egymást, lehunyták szemüket, és egyetlen lépéssel hátuk mögött hagytak minden szenvedést, ami csak kísértette őket. Boldogan zuhantak a mélybe.

Kristálysólyom

Nosztalgikus történetek - A darázs

Gyerekkoromban minden élőlény érdekelt, minden állatot szerettem. Vagyis, volt egy kivétel: félttem a darazsaktól. Nagyon félttem. Azzal az igazi, hisztérikus félelemmel, mikor az ember sikítva menekül, ha meglátja a rettegése tárgyát. Mondhatjuk akár úgy is, hogy okkal-joggal félttem tőlük, hiszen nagyon sokáig nem múlt el nyaram úgy, hogy legalább egy darázs meg ne csípett volna. Sőt, olyan is volt, amikor egy óra leforgása alatt két csípést is összeszedtem. Természetesen minden velük kapcsolatos történet és tanács alaposan megragadt a fejemben. Az is, hogy nyugton kell maradni, és akkor nem csípnek meg. Ez persze nem akadályozott meg abban, hogy eszem nélkül fussak (árnyékba, mert azt nem szeretik), valahányszor csak látótávolságba került egy-egy példány.

Egyszer aztán, talán tíz-tizenegy éves lehettem, és békésen üldögéltem a tavaszi napon a nagybátyám kertjében. Párizsis kenyeret ettem. Már a számban volt a karéj egyik vége, amikor a másikkra... bizony... egy darázs ereszkedett le.

Nos, ez volt az a helyzet, amikor földhöz vágtam volna a kenyeret, és szaladtam volna befelé, hacsak... hacsak nem félttem volna jobban attól, hogy a hirtelen mozdulattól megriadt darázs a számba talál marni, ami pedig akár halálos is lehet... legalábbis így hallottam. Tehát mozdulni sem mertem. Megdermedtem. És „már úgyis minden mindegy” alapon figyelni kezdtem a rovarra. Ő pedig végtelen figyelemmel rágta a párizsimat. Közvetlen közlőre láttam a rágó szájszervek munkáját. Érdekesnek találtam. Azt is észrevettem, hogy nem csak öncélúan csócsál, hanem céltudatosan kör alakban harap-

dálja a felvágottat.

Most már inkább kíváncsi voltam, mint félttem, bár az izmaim dermedtsége szemernyit sem oldódott. A darázs közben befejezte a kört. Pici, néhány milliméter átmérőjű korongot kapott. A rágójába fogta, és elrepült vele. Meg voltam róla győződve, hogy most nagyon büszke magára.

Én biztosan az voltam: a rettenetes és veszélyes találkozást baj nélkül úsztam meg. Ráadásul alaposan megfigyelhettem egy érdekes élőlény érdekes viselkedését is.

Attól a naptól kezdve nem félek a darazsaktól. Nem is csíptek meg többet.

Kévirág

Kurgan történetek: Az öldöklések emlékezete

1. – 1947. Sterkfontein, Afrika

A nagydarab ember vizsgálódva forgatta, tapogatta a régi csontot.

– ...Kedves barátom, ön azt mondta nekem, hogy ez a csont régi, pontosítaná?

– Hogyne, de miért?

– Mert ezen a csonton talált nyomok alapján valakit akasztófára lehetne juttatni... ha ugyan van értelme ez esetben tettest keresni.

– ...Őööö...fúúhh...nincs pontos kormeghatározásom, mivel a szikla, amiben volt, többféle hatásnak lett kitéve, elmozdult a geológiai mozgások során, és...

– Csak körülbelül kérem!

– Legalább 100.000 éves... Valószínűleg sokkal több. Esetleg 500.000-tól egymillióig, pontosan nem tudjuk. Sajnos a breccsa, ez a különösen kemény barlangi üledék, ezen a helyen nem reagál a radioaktív izotópos vizsgálatra, és a különleges fauna sem alkalmas az összehasonlításra. De a leletekről morfológiai összevetés, hasonlítás alapján kijelenthető a nagyon régi voltuk...

– Akkor ez az ügy már elévült! – A felügyelő megvakarta a fejét. – Nézzon csak ide kedves barátom, ezt a nyomot látja-e?

– Igen, ez egy régi sérülés a csonton, lehet, hogy az üledékképződéskor a víz sodorta a csontot, és lekopott...

A nagydarab ember ingatta a fejét.

– Szóval ez a csont az őskorból való?

– Igen átesett a kövülés bizonyos fázisain...

– Meglehet, de ez jól láthatóan egy törésnyom. Ez a törésnyom egy ütéstől származik, egy alulról felfelé irányuló ütéstől, mégpedig valami tompa tárggyal.

A tudós csak pislogott, ostoba arccal nézte a barátját. A felügyelő folytatta.

– Ha ez a maradvány őskori, akkor kizárhatjuk, a harci buzogányt, kardmarkolatot, vagy az íróasztali papírnehezéket. A tudós szájátva nézte.

– Akkor valószínűbb, hogy stílusosak legyünk, hogy például egy combcsont gumós, csípőbe illeszkedő végével ütöttek!

– Azt mondja, hogy ez egy őskori bűntény? – kérdezte a tudós zibbadtan. A felügyelő komoran bólintott.

– Őskori gyilkosság! Ezen a ponton azonban szükségessé vált Brunner úr közreműködése, biztos emlékszik, ő volt a kísérőm, mikor eleget tettem a meghívásának, és eljöttem ide.

A tudós bólintott. Ő hívta ide a felügyelőt, de nem magától, egy ismerőse tanácsolta ezt, miután megvizsgáltatta vele a csontokat. Azt mondta, ehhez szakértő kell. Bűnügyi szakértő! Atyavilág! Először nem tudta eldönteni, hogy az illető viccel-e, de az arcára nézve különös nyugtalanságot érzett. A felügyelőt régóta ismerte, tényleg szakértője volt a különböző bűnügyeknek. A társát, a hallgatag sovány fickót viszont nem ismerte, de annál érdekesebbnek találta.

– Igen, igen, elég érdekes embernek látszik, hosszú az arca, és nagyok a szemei, morfológiai szempontból...

A felügyelő felemelte a kezét, mire a tudós zavartan elhallgatott.

– Bocsánat, szakmai ártalom.

A felügyelő szívből felnevetett.

– Haha, kedves barátom, nem csak ön szenved ebben, hiszen mint látja, én egy helyszínelő szemével néztem az ön leletére! A testes férfi az ajtóhoz ment, és kiszólt:

– Brunner úr, kérem! – a férfi késlekedés nélkül belépett a szobába, és a felügyelő befelé invitálta. – Hagy mutassam be Robert Brunner urat, a Scotland Yard látnokát. – A tudós döbbenetben meredt a férfira.

– A kicsodáját?

A felügyelő elmosolyodott.

– Brunner úr olyankor veti közbe magát, ha elégtelenek fizikai nyomok, és nincs semmi kiindulási pont. Ezért hoztam magammal, sejtettem, hogy az ön különös leleténél hasznát vesszük. A látnok szétnézett a helyiségben, de csak felületesen, majdhogynem szórakozottan. Amikor azonban a tudós kezében tartott csontra esett a pillantása, érdeklődés támadt a mélyen ülő, nagy szemekben. A felügyelő észlelte ezt.

– Kérem, Brunner úr, próbáljon meg nekünk mondani valamit erről a tárgyról.

A látnok a kezébe vette a csontot, aztán megdermedt. Döbbenetben meredt rá, és hirtelen megjelent a szemeiben az undor, eltéveszthetetlenül. Megrázkódott, és eltartotta magától a kövületet. Úgy látszott, legszívesebben elhajtaná, de türtőztette magát. A szemeiből ekkor már leplezetlen irtózat és utálat sütött.

– Khmmmm... ezt a lényt... ezt az izét megölték... de megérdemelte, amit kapott... már bocsánat, hogy ezt mondom. Úgy ütötték agyon, mint egy gusztustalan rovar, de teljesen jogosan. Ez a fürtelem nem volt emberi, ez egy rohadt sorozatgyilkos volt...

Elhallgatott, vett egy mély lélegzést, és kifújta a levegőt. Amikor megszólalt, a tudós megriadt, mert a látnok hangja rideg volt, és leginkább egy rendőrsőn vizsgálatot vezető, sokat látott kihallgató jutott az eszébe róla.

– Az ön lelete nem pusztán undorító gyilkos volt, több, aljasabb volt: kannibál! Levadászta, és megette a saját társait!

Itt elakadt, láthatóan küszködve a rátörő képek okozta undorral, közben forgatta az ujjai között a koponyát. A tudós gyorsan elvette tőle, mert attól tartott, hogy a földhöz vágja, és megtiporja a kincsét. A látnok megkönnyebbülten sóhajtott. A tudós a fejét csóválta.

– Ön rendőrségi ember, mégis így megrendült! Miért?

Brunner közben megivott egy pohár vizet, melyet a készséges felügyelő adott neki. Ellenségesen meredt a megkövült csontra.

– Közösült is velük. Halkan mondta, de tisztán érthetően, a tudós nyikkant egyet, és rémülten összerzezzent.

– Tessééék?

– Jól hallotta! – sziszegte Brunner a szavakat. – Ez az izé egy nő volt, bár a mai hölgyek alighanem tiltakoznának. Egy brutális némbor volt, és nem csak a férfiakat fogyasztotta... szó szerint, de a saját nemét sem vetette meg, és a gyerekeket se! – Az utóját a látnok, már szinte köpte. A tudós óvatosan letette az asztalra a koponyát, és hátrébb lépett.

– Őskori kéjgyilkos? – kérdezte a felügyelő halkan. Brunner bólintott. – Meg pedofil, sőt nekrofil. Elnézést, most ki kell

mennem. – Megfordult, és kisetett, az ajtócsukódás után tisztán hallották a szobában maradtak, az öklendezés hangjait.

– Ennyire szörnyű volna?

A felügyelő bólintott.

– Neki eliheti, ritkán láttam ennyire kiborulni. A tudós megrendülten nézte a csontot, a felügyelő is érdeklődő arccal vizslatta.

Kurgan eddig az árnyékba borult fa mögül figyelte a jelenetet egy látcső segédelmével. Sok évszázaddal ezelőtt, amikor még nem ilyen jó látcsövek voltak, már akkoriban megtanult szájról olvasni, így aztán, noha nem volt ott, jól követte a párbeszédet. A látnokot elsősre megutálta, másodikra meg felismerte.

– Apáról fiúra száll a mesterség! – állapította meg rezignáltan. Majd fél évszázada már, hogy nem messze innen a haldokló lát-

nok fölé hajolt. Akkor úgy látszott, neki harangoztak. Azzal viszont sajnos nem számolt, hogy ő lehet a megmentője, mivel a pusztá fizikai megjelenésével kioltotta a majomnéember sorvasztó átkát. Pedig pont ez történt. A látnok felépült, és ő ismét találkozott vele Kínában. Ott aztán megtörtént, amitől mindig tartott, a látnok, John Brunner, a Robert nevű apja, leleplezte őt, amikor leírta, ki végzett egy hordányi ősemberrel. A felügyelő is érdekes figura, a racionális, késpenge logikája élesen villogott zöld szeméből. Olyan elemzős fajta ez, aki ha megkapaszkodik egy nyomban, olyanná lesz, mint a bulldog, nem engedi el. Nem jelent veszélyt, mert csupán kedvtelésből van itt, és azok a paranyomok se őhöz vezetnek. Bár ez egy nagydarab, rosszul öltözött főszer volt, emlékeztette egy másikra, akit jó pár éve alkalma volt alaposan megvezetni. Az egy több tényezős játszma volt egy olyan zárt helyszínen, mint egy utasszállító hajó. Élvezte a felfordulást, igaz, nem csak ő sütötte a pecsenyéjét az események tűzén. Míg ezt felidézte, visszatért az ifjabb Brunner, jelentőségteljesen mondott valamit.

– Nocsak, míg kiokádta a belét, eszébe jutottam! – állapította meg. ismét a szeméhez illesztette a műszert...

Brunner feszültnék tűnt.

– Az azonosság érzete olyan erős, mintha itt állna mellettem annak az izének a gyilkosa. – közölte. A tudós eltátotta a száját, és megint kiesett a szerepéből. A felügyelő csak figyelt, ugrásra készen, ha a látnok ismét rosszul lenne.

– Természetesen nem az igazi gyilkosról beszélek. De annak személye egy másikban él tovább, nem mint személy, hanem az eredeti létező egy fontos darabja... – Itt elakadt, nem találván a szavakat és fogalmakat a halhatatlanok évezredeken át ívelő harcához, és a győztesbe átáramló őserőre. Csak makogott. – ...izé azt hiszem a gyilkos... itt van... talán... részben, illetve nincs itt, mert valaki más van itt... de mégis itt van vele... a fenébe! Nem tudom megfogalmazni! – sóhajtott egy nagyot. – Azt hiszem olyan valaki, aki nagyon hasonló az eredeti gyilkoshoz, most is itt van a közelben, és... – Brunner hirtelen áthatóan rámeredt a tudósra, akit ez komikus módon megijesztett. – Maga beszélt is vele! – Kurgan felszisszent, elmormolt egy káromkodást. A tudós rémülten meredt a látnokra.

– Még hogy én?

– Igen maga! Nem tudhatta persze, ki az, de az illető nem véletlenül beszélgetett magával... – Brunner elmélázott, fura, ködös arckifejezéssel meredt a rémült tudósra. – Biztos akart lenni benne, hogy megtalálja a majmot, és elviszi innen. Ezért beszélt önnel. Miután megbizonyosodott róla, hogy meg akarja találni ezt... – a látnok egy megvető mozdulatot tett a csont felé – inkognitóban pénzt utalt át önnek...

A tudós a halántékához emelte a kezét, és dörzsölni kezdte.

– Igen egy nagyobb összeget kaptam egy alapítványtól, ezután sikerült folytatnom a kutatást – motyogta olyan ember arckifejezésével, mint akit rajtakaptak valamin. A felügyelő kicsit vizsgálta ezt az arcot, aztán nem firtatta tovább. Meg volt győződve ugyanis, hogy akárki is a titokzatos adományozó, a barátja nem fogja felfedni. Sóhajtott. Pedig ez érdekes lenne! De azt is tudta, hogy Barth-nak minden pénzforrásra szüksége van, és nem ad ki senkit és semmit. Tehát a másik kérdésre koncentrált, ez nem nyomozás, és így kényelmesebb is volt. Az illendőség határát sem lépte át.

– Miért? – kérdezte meg a felügyelő. Brunner megrázta a fejét.

– Nem tudom. Nem akarja, hogy itt legyen. A pszichokineticus erővonal gyenge és halovány. Látom az alakot, de nem látom az arcot, nem csak azért, mert a fickó... különleges... bassza meg, nagyon is az! Hanem azért is, mert rávetül több múltbéli árny melyek régi erővonalai szintén bezavarnak. – a tudóshoz fordult. – A maga ősnőjének a gyilkosa csak az egyik ilyen vonal, van még több is, egyik az határozottan nem emberi... Brunner a fejéhez kapott, és felszisszent, mint az előbb Kurgan.

– Ez már sok nekem!

– Nyugodjon meg! – kérte a felügyelő. A látnok bólintott, és néhány hosszú másodpercig csendben befelé koncentrált.

– Le tudja írni a mostani emberünk? – Brunner megrázta a fejét.

– Nem látom, mert fedésben van azzal a másik régivel. Olyanok, mint két árnyék, egyazon test kétféle tükröződései... Csak néhány általánosság jön be... roppant erő, nagy természet... ez a régi gyilkos... nagyon nagydarab fickó volt, óriás, és úgy csapott agyon eng... – Brunner felkiáltott, és megrázkódott. Támolyogni kezdett, a felügyelő gyorsan leültette. A tudós értetlenül nézett a felügyelőre.

– Mi ez az egész? – a felügyelő megnyugtatóan intett a kezével.

– Megesik, hogy Robert az áldozat szemszögéből látja az eseményt, azt hiszem most is ez történt. – Renold Barth professzor értehetetlen arcára, egyszer csak szépen kiült egy különös kifejezés, ami Kurgant a helyzet ellenére is nevetésre ingerelte. A tudós megértve ami a látnokkal történik, valamiféle, a párzási ingerhez hasonló, felfokozott állapotban, hisztérikus fejhangon megkérdezte:

– Az áldozat, úgy érti a majomember szemével lát, lehetséges ez?

A felügyelő némán bólintott. A tudós izgatottan megragadta Brunner vállát, megrázta, és kiabált:

– Mondjon már valamit, milyen érzés majomembernek lenni? – Barth ekkor már szinte sikított. A látnok foga csikorogtak, szemei fennakadtak.

- Szar! Éppen most verték szét a pofámat... egy hosszú valamivel... jaj a fejem!

A felügyelő ellökte onnan a hisztérikus tudóst, és szinte a karjába véve a látnokot, odavonszolta a tudós pihenőhelyéhez. Lenyomta rá, aztán hideg vizet locsolt az arcára. Brunner megrázkódott, arcvonása kisimult, láthatóan elaludt.

- Mára kiütötte magát, lehet, hogy emlékezni se fog arra ami vele történt. - közölte, aztán kirángatta a tudóst a szobából. Barth professzor teljesen magán kívül volt, amit Kurgan tökéletesen értett. A hozzá hasonló hülyék elemi erővel vágy-

nak a majomember-lét után. Brunner pedig ezek után valószínűleg nem lesz abban az állapotban, hogy visszaidézzon mindent, akármit is látott. Brunner-Ples kisasszonynak egy alapos pihenésre van szüksége most. Hiába no! Egy kis civilizációs tréning pár száz életen át, némi disznóhús diéta, és íme már kész is a modern ember, aki csúnyán kiborul, ha humán majmok halálát éli át. Felidézte magában az ősi ember emlékét, ami átjött annak őseréjével. A jégmezőn talált rá, miután egy dupla serkentés hóvihart támasztott. Befagyott egy jégtömbbe. Szerencséje volt, mert nála csak egy kőbalta volt mindössze... Az őseréje átadta a képeket, miket akkor nem értett, de maguk alá temették. Azóta sok minden a helyére került, ez a régi mészlárlás is. Jól sikerült ütés volt! Hanyag, és elegáns... Halálos... Visszanézett az alvó látnok felé.

- Fájt ugye...?

2. – 1901. Sterkfontein, Afrika

A látnok haldoklott, alig volt már benne élet. Amikor rátalált, a végét járta. Nem azért akarta megölni, mert angol volt, és ebben a háborúban az ellenséget angoloknak hívták, noha az angolokról mindig McLeod jutott az eszébe. Csőppet se örült ennek, és segített a búrokban a háborújukban. Azért akarta megölni, mert látnok volt. Ez meg nemcsak veszélyes „szellemlátó” volt, de már sokadszorra esett fogságba. Egyszer megszökött, a többi alkalommal már nem strapálta magát, ugyanis a búrok egyszerűen elengedték, nem csak őt. Sok angol nem egyszer, nem kétszer esett foglyul, de az őslakosok

egyszerűen nem akarták őket ellátni. Ezen Kurgan mindig megdöbbsent.

- Miért engeditek el őket csak úgy? - kérdezte sokszor, persze ismerte az okokat. A gerillahadviselésben nem lehet a foglyokkal totózálni. Az angolok nem voltak ilyen jóságosak, ők táborokba zártak mindenkit, ahol nyomorultul pusztultak halomra. Vagy internáltak, vagy kivégeztek, nem volt könyörület, a búrok meg elengedtek.

- Ti nem vagytok normálisak! - mondogatta nekik, de azok továbbra is elengedtek mindenkit... naa azért nem mindenkit, de a többséget. Ezt az angolt meghagyták neki, igaz nem is tudott elmenni, ágyban fekvő nagybeteg volt. Az osztaga odakinn várt rá, hogy továbbinduljanak majd a következő akcióba. Egy vonatot fognak felrobbantani... már előre élvezte. Ez a különleges angol spirituális felderítést végzett itt, és szó szerint beletenyereelt egy átokba, egy rosszindulatú kisugárzásba, ami most lassan felemésztette. Az ember nem volt magánál, izzadt arca beesett volt, rajta a halál jelével. Kísérője, egy helybéli nem is mert közelebb jönni a betegágyhoz. Jogosan félt, megérezte az ártó miazma felé kapaszkodó karmait, midőn kíváncsian közelebb hajolt a látnokhoz. Mindig irtotta a mágusokat, a látókat különösen nem szerette, mert leleplezhatték. Ide is azzal jött, hogy megöli, de nem kell, meghal ez magától is. Az apáca, aki istápolta, a lepraápolók egyenruháját hordta. Rosszallóan nézett rá, mikor kárörvendően vizslatta a látnokot. Ránézett, az állta a tekintetét, ritka volt ez a halandóknál. A nővér a közeli misszióban már sok szörnyűséget láthatott a háború előtt is. Ezt értékelte.

- Már nem sokáig kell babusgatnia nővér, hamarosan jobban lesz - mondta neki, és kuncogott. Az apáca sötét szemeiben megvetést látott. Vállat vont, ezeknek nincs humorérzékük! Nem baj, neki van. Amikor kiért, érezte meg, hogy a rontás sötét ködként ráakaszkozott. Egy pillanatára megállt, és mordult egyet. Az átok úgy oszlott szét, akár a köd a napsütésben. Vidáman ment tovább. Később, a vonatos bum-bum után felkereste a helyet, ahol a látó rosszul lett. Ekkor megtámadta a már lerázott köd, de elfújta egyetlen mozdulattal. Lerázta, ahogy a kutya a vizet. Más keltette fel a figyelmét, egy kép, ami a tudatába kúszott. Egy halhatatlan képe, ahogy lemészárol sok majomszerű lényt. Nagyon erős kép volt, lehunyta a szemét, és még jobban látta. Hatalmas és erős volt, kemény, akár a szikla, könnyedén aprította a ráugró majmokat, akik nem voltak egészen majmok. Hosszú, egyenes kardjával valósággal ledarálta a vadakat. Csak az egyikkel tett kivételt, ezt egyszerűen állon vágta a keresztvassal, visszakézből, ahogy pofont oszt az ember. A hülye majom meg akarta enni! A nagy erejű halhatatlan úgy csapta agyon a rátámadó nőstény majmot, akár egy bogarat.

- A hülye picosa! Hogy rácseszett, hehe! - felszabadultan röhögni kezdett, mélyen, gurgulázva, ami azóta volt rá jellemző, hogy Ramirez megsebezte a torkát.

3. – 1947. Sterkfontein, Afrika, valamivel korábban

A szélben, mi évezredek óta ugyanúgy dalolt, gonosz kísértetek árnyai locsogtak az értő fülekbe, elárvulva titkuk. Akik a matéria útvesztőiben bolyongtak, süketek voltak erre a hangra, viszont emészthetetlen, sötét álmokat láttak tőle. Tudatlanok csak a lég füttyét hallották, ám ez egy démoni hang volt. Őrület vibrált benne és éhség. Ő értette a szél hangját. Tudta, ki beszél benne. Valahol ott volt annak a maradványa, akinek feledésbe merült léte átkozottá tette ezt a helyet. Rá nem hatott ez a gonosz pára, lepergett róla, mint levélről a víz. Csak kíváncsi volt. Már járt itt régebben, megvan az lassan ötven éve

is... ha jól számolja. Éjjel, mikor a tudós urak végére elcsihadtak, a lázas megbeszélések után, amelyben az „eredményeket” értelmezték, melyek töredékes majomcsontok voltak, odalopakodott a helyre, ahol a kísértet sziszegett. Egy gyilkos volt, míg őt is meg nem ölték. Ezek majd bálványt csinálnak belőle. A csapatot vezető ember erősen kötődik hozzá. Ahogy ott a hideg éjben kotorászott, megrohanta a bizonyosság: őt is kinyírta a ribanc, sok étellel ezelőtt... jó sok volt. Ismét végig nézte, ahogy az a nőnek nemigen nevezhető, de határozottan emberszerű lény agyonüt egy másik, hozzá hasonlót, mégpedig azt, aki most keresi, őt. A vezető, ez a Barth tisztában van valamilyen szinten a történettel, hogy mennyire, nem tudta, csak azt, hogy állandóan a megérzéseire hivatkozik. Nem is számít. Meg fogják majd találni, mert ezek a tudatlanok arra vannak kiválasztva, hogy megtegyék. Lelkesek és mit sem sejtők, övük lesz a felfedezés, a dicsőség. A szuka odabenn a kőben vár rájuk. Egy darabig aggódott, hogy az expedíció nem ér cél, mert egy rakás tökféj elkezdte féltetni az addig talált szuvas csontok pozícióját. Ez nem csak humoros volt, de bosszantó is. Az akadémikus vita ugyan szórakoztatta, de nem akart helybenjárás. Barth láthatóan elcsüggedt, ezért rászánta magát, és személyesen hatott oda. Beszédbe elegyedett vele...

Megállt a tudós mellett, és hosszan nézte a szövömtölését. Furán érezte magát, mert a fanatizmus, ahogy ez a figura lelkesen túrta a robbanás szétvetette kőgörgeteget, a saját másféle elszántságára emlékeztette. Testre szabott öltönyt viselt, mert tudta, hogy a megjelenésén ez sokat javít. Az arca, a termete olyan volt, amilyen, ezt nem tudta, de nem is akarta megváltoztatni. Az öltözettel, legalább részben kiolthatta a hatást, igenis a ruha teszi az embert, ironizált magában. Barth felfigyelt rá, és kíváncsian hozzá lépett. Ő biccentett, és érdeklődve nézte a követ, amit a tudós a kezében tartott.

– Ön kutató? – kérdezte tőle, adva a hülyét. A tudós szagot fogott, és lelkesen bólogatni kezdett.

– Igen, ez itt egy fontos feltárás, úgy vélem, ezen a helyen egy emberelődöt találhatunk – elhúzta a száját, de csak finoman.

– Mire alapozza ezt kérem?

A tudós fura mozdulatot tett, ami egyszerre volt magabiztosan mohó, és tehetetlenséget kifejező.

– Nos, uram, azt hiszem, a megérzéseim vezetnek. Biztos furcsának találja ezt, de higgye el, ez is olyan fontos egy feltárásnál, mint az egyéb sztatigráfiai körülmények... – Barth itt ábahagyta, mert Kurgan arcán egy kifejezés jelent meg: a kívülről értetlensége. – Bocsánatát kérem... megtudhatnám a nevét uram?

Kurgan úgy tett, mint aki elgondolkodott valamin, s most egyszerre észbe kap.

– Ó, hogyne! – kezét nyújtott, bár a legszívesebben kardot döfött volna a hólyagba. – Victor Emánuel Kautlowsky. – Ez volt a hivatalos álneve mostanában az idioták számára. Barth eltátotta a száját a patinás név hallatán, majd elmosolyodott. Ez volt az a mosoly, amit a tudós arra fejlesztett ki, hogy meghintáztassa az alapítványi kurátorokat.

– Örvendek uram! Részemről Renold Barth. – Lelkesen rázta a kezét, bár egy pillanatra meglepődött az előkelőnek látszó idegen kemény kézfogásán. Tudta, mi jár a fejében a lövészárkából kikászálódott vakondnak. „Ez egy pénzes pasas!” Ezt gondolta, és már a módozatokon töprengett, hogyan csiholjon e talákozásból ki némi dohányt. Ami azt illeti, tényleg el volt eresztve, de nem volt Lucullus. Csak hozzá képest. A név direkt volt patinásra véve, a tudós is teljes mélységében

bevette. Szinte hallotta a fogaskerekek csikorgását az agyában – ezeknek az agy a mindenük, azzal mérjük ki ember, ki nem – ahogy megpróbált kapásból átállni te-repmunkát végző tudósból üzletemberbe, magát és vállalkozását reklámozandó. Kaján szótlansággal figyelte a derék ember kűszködését, végül csak sikerült a dolog.

– Érdeklí önt a mi munkánk Mr... bocsásson meg, hogy szó-líthatom?

– Kautlowsky! – vágta rá Kurgan szándékosan nem könnyítve meg a dolgát.

– Igen... Mr. Kautlowsky... – jót mulatott rajta, ahogy Barth kétségbeesetten ropogtatja a számára hajmeresztően idegen hangzású nevet.

– Már hallottam magáról, Mr. Barth, ön régész, és valami izgalmas dolgot keres... pontosan mit is, emberelődöt?

Barth arcán széles mosoly terült szét.

– Igen uram, azt.

– Gyanítom, még nem talált semmit – tette hozzá Kurgan.

A tudós kényszeredetten bólintott.

– A megfigyelése helyes, uram, de ne feledje, a kutatómunkához türelem kell, meg... – itt elakadt.

– Na most értünk a kásához! – állapította meg Kurgan, és érdeklődő, bennfentes arcot vágott. – Meg természetesen pénz, nemde?

A tudós lelkesen átugrotta a kötelező kört, és folytatta.

– Így van, látja kis robbantásokkal lazítjuk fel a kemény üledéket, és aztán átvizsgáljuk. Még nem találtunk semmit, de mindannyian érezzük... a csontjainkban, ha szabad így fogalmaznom, ez tudja a szakmai logika, rétegtan és egy megmagyarázhatatlan megérzés. Itt valahol fontos maradványok vannak, és nekünk az a dolgunk, hogy megtaláljuk! – az utolsó szavakat már vadul gesztikulálva adta elő. Kurgan igyekezett hülyegyerek arccal bólogtani.

– Kérem, szívesen támogatom az ön erőfeszítéseit, ugyanis nekem is meggyőződésem, hogy van itt valami. – Barth a pénzeszsák tekintetében olyan bizonyosságot látott felvillanni egy pillanatra, hogy kiesett a szerepéből. Kurgan egy névjegyet adott a tudósnak.

– Kérem, küldje el a bankjának címét, hogy utalhassak pénzt!

A tudós ebszerű lelkesedéssel csapta össze a kezét, de ő elejét vette a hálálkodásnak.

– A pénzt anonim adom, tudja, nem akarom, hogy a maradi rokonaim megtudják, mire költöm az apanázsom! – hagyta, hogy a kétely egy szikráját Barth leolvassa az arcáról. – Véletlenül se említse a nevem sehol – tette hozzá nyomatékosan. Barth mohón forgatta a kezében a névjegyet, és majd elszállt a madárszerű feje a bólogatásban. Ő biccentett, és sarkon fordult. Ezután pénzzel támogatta a tudóskodót, bár megvetette a fajtáját. Névtelenül. Csupán azt akarta, hogy elvigyék onnan azt a némbert. Hagy imádják, ha ezt akarják. A metallurgiát tartotta tudománynak, ezt a földtúrát nem nagyon. Barth, miután sikerült legyőznie a tudósklub

ellenállását, mely főleg holmi szakmai leletféltésből fakadt, szerintük ugyanis a robbantások kárt tesznek a rétegekben, - ettől az álszent magatartástól méla undor vett rajta erőt - tovább robbantgathatta a breccát, ahogy hívták ezt a kifejezetten kemény üledéket. Ő adott neki pénzt a dinamitra. Most aztán nyomon vannak, és a szerencse is hozzájuk szegődik majd. Megtalálják, és elviszik ezt a némbert. Hagy imádják, ha ez kell nekik! Meglehet a saját elődét kellett volna benne tisztelnie, bár ebben kételkedett, ő mindössze tompa gyűlöletet érzett. A szörnyetegben csak az érdekelte, hogy eltűnjön, ne szennyezze be a helyet.

- Kotródj innen! - sziszegte a szél nyelvén neki, ott a homályban, a hideg földön tartva a tenyerét. Ismét végignézte a régi öldöklést, olyan volt, mint amikor beül a moziba egy filmre, amit már látott-rég. Nem a szuka miatt, a gyilkosa miatt...

4. - A történelem előtt, nagyon rég

Amikor a régi halhatatlant megtalálta abban a jégtömbben, és egy baltával, harc nélkül lenyakazta, olyan képeket kapott tőle, amiket nem értett, és iszonyúan feldúlták. Úgy tűnt neki, a régi ember léte szakadatlan harc volt, egyetlen összefüggő öldöklés. Ezek emléke letemette, majdnem maga alá gyűrte. Időbe telt, míg megemésztette, megérteni pedig még többre. A legkülönösebb mind közül egy csapat majomszerű lény elpusztítása volt. Nem harc, mészárlás...

...A vágás ferdén érte a majomarcot. Az agyszövet nyúlósan fröcskölt szerte, csontszilánkok felhőjében, amikor a vaskos koponya megpróbált szétválni, de ehelyett felrob-

bant. A támadót a lendület még vitte tovább, széthasított, fejével keresztülbucskázott egy másikon, akinek fej nagyságú lyuk tátongett a mellében. A szív jól láthatóan még utolsó rángva pumpált, és a vér vastag sugárban, vörös szökőkútként ömlött. A két tetem összegabalyodva eltűnt, a helyükbe lépő-ugró, és ugyanolyan gyorsan elpusztuló társaik lábai alatt. A régi ember kört írt le a kardjával, körbepördülve, egy iszonyú fémhurkot húzott a szőrös testekbe. A fémsík szétvágott kart, fejet, törzset, lábat. Vértórium hömpölygött a nyomán, kiszakadó, levegőben úszó belsőségekkel. A hanyatló testek vonagló húshalommá transzírozódtak össze, üres közt hagyva a régi ember előtt derékmagasságban. Ő átgázolt a masszán, és a többieket öldöste, csak jöttek, vakon üvöltve. Egyet tarkón szúrt, és kirántva a fémet, lefejezte. A jövő tudósai majd eltöprenghetnek a sérülés mivoltán, ha megtalálják, és értelmezni próbálják. Az előtte dülöngélő testmaradékok pajzsként használták, ahogy félbeszakított egy másikat, és ugyanazzal a lendülettel kibekelezett egy harmadikat. Az egyik majom, egy visító egyed a dühtől tombolva ugrott rá, miután végignézte, hogy a hatalmas alak sorban felaprítja a törzse színe javát. A régi ember eddigre már beleunt az egyhangú öldöklésbe. Egy félkörös, alulról

5. - 1933 Csoukoutien, Kína

...Állítólag sárkányok éltek erre, korokkal ezelőtt. Mélyen magába szívta a levegőt, aztán kiengedte. A sárkányok. Nem érzett olyasmit, ami rájuk utalt volna, de ez csalóka lehet. Ellenben a rosszindulat szinte tapintható volt, nyirkos érintés a levegőben. A dombos, hegyes tájat mérgező felhőként ülte meg. A mendemondák, melyeket ő is hallott, a talajból, a hegyoldalból kikopott sárkánycsontokról szólnak. Azt tartják, gyógyító erejük. Amikor az egyik településen járt, mely kissé öntelten városnak nevezte magát, kíváncsian betért egy olyan helyre, ahol efféle csodaszereket árultak, megnézett egy ilyen darabot. Ahogy a kezében forgatta, nem holmi tűzokádó fenékvad jutott róla eszébe. Egy sokkal ismerősebb alakot észlelt a tudata mélyén. Egy nagy testű, bundás lényt, aki barlangban él. A sárkány mítosz volt, de valós alapokkal. Két erős fonala fonódott össze, s egészült ki álomképekkel és sejtelmekkel. Az egyik egy erős nomád nép, a régi időkben háborgatta az itt élőket. A skitháknak nevezettek már rég eltűntek innen, de a fenyegetésük beépült a legendába. A másik szál sokkal régibb eredetű lehet. Óriási állatok éltek egykor ezen a tájon, ők rokonai a mesebeli sárkányoknak. Később minden idegszála jelezte, hogy követik-figyelik, lopva, alattomban. Nem izgatta magát, egy sem volt olyan, mint ő, és azok sem, akik időnként bosszantották. A helybéli kémek olyanok voltak, akár a pióca. Kellemetlen fajzatok, de aki érti a módját, hamar meg tud szabadulni tőlük. Átok ült a vidéken, de a természetét nem tudta megragadni, noha ismerősnek tűnt. A néptelenség épp olyan beszédes volt, akár az éteri fenyegetés. Hosszú út állott már mögötte, mindig a kelő nappal szemben haladva. Hajnalonta hosszan bámulta a vörhenyes korongot, ahogy felbukkant a láthatáron. Ezért indult útnak, rabul ejtette a vágy, hogy megtudja, honnan kúszik fel a kék kristálykupolába, letépvé az égről a sötétséget, akár egy rongyot, elhomályosítva a csillagok sápadt fényét. Tudni akarta, mik a csillagok, mi a nap, mi a hold... igazán. Az önjelölt bölcsek kódos magyarázatai nem hatották meg. Túl régen volt már itt ahhoz, hogy az igazságon kívül más is érdekelje. Amikor ezeken megmoccant valami. Valami át akarta törni a falat, melyet elméje emelt gátként. Ez a gát, az akadály, bosszantotta, le akarta rombolni, de nem tudta. Vonást érzett, távoli, különös helyek felé. Megmozdult benne az őserő, és agyagbábunak érezte magát, melyben folyékony tűz hullámzik. Olyan titkok megismerésére vágyott, melyeket meg sem tudott fogalmazni. Sokáig ismeretlen barlangok mélyét járta, emlékek, és álmok után kutatva, odalenn. De egy idő óta már az eget fürkészte, annak titkait szomjúzta. A mélységeket sem feledte, ha akarta volna, sem tudja. Azt a fegyvert, nehéz, zöldes-kék kardot onnan hozta fel a nap birodalmába. Egy cseppkő zárta magába. Egy jóllakott óriáshernyóra emlékeztetett, mely egy felfalt másikat emészt. A szivárgó üledék közt a fegyver csak egy fekete elszíneződés volt csupán, de ő azonban tudta, mi is az. A fáklya lángjánál mohón törledni kezdte a fehéres követ, az éles darabok vágta eltűnő sebekre nem is figyelt. Sokáig tartott, mire kiszabadította. A láng lobogó fényében az elmúlt korok felébresztett istenének látszott. A kidolgozott, finom művű pengének úgy örült, mint egy gyerek. Egy mozdulattal leverte az ősi fémről a maradék kristályokat, és a fegyver tündökölni kezdett, szinte lángolt.

Édes-bús nosztalgiával gondolt arra a fegyverre. Már régen nincs meg, eltörte. Az emlék, az öldöklés képe csak pillanatokra érintette meg: a rátamadó, emberszerű lények vad forgataga. Most sem tudta megérteni, miért nem futottak el, amikor megszárolni kezdte őket. Kannibálok voltak persze, de ez nem elég. A szóról: elég, az elégett csontok, és hús jutott eszébe, nem az a rakás, amit később talált az odújukban, hanem a lán-goló sztyepp tüzeben elégettek. Azok az ősi emberfélék, mielőtt magukból kivetkőzve rátamadtak, felgyújtották a magas, száraz, füves sztyeppét. Eszébe jutottak az elborult-állatias arcok, a bugyborékoló üvöltések, mik halálos gurgulázásba fúttak, a habzó, bűzlő szájak, harapásra nyitva. A lehetetük annyira ocsmány volt, hogy még ő is fintorgott, pedig szagolt már cifra dolgokat. Ez mindenen túltett. Saját maguk alá gyújtottak az ősi emberek, teljesen megmagyarázhatatlanul viselkedve, az egész olyan volt, akár a később feltalált pokol: tűz, vér, üvöltés. Utána ötlött az eszébe, hogy valamiféle szertartást zavarhatott meg, ami kivételesen nem emberhús zabálásba, hanem általános berúgásba torkolt. Sokuk csontrészeg volt. Akadt olyan, akit nem is kellett megölnie, öntudatát veszítve zuhant valamelyik tűzfészekbe. Sokáig töprengett az öldöklésen, mert nem értette, miért nem menekültek, amikor még lehetett. Mindet meg kellett ölnie. Pedig nem üldözte volna őket... Mire lemészárolta a hordát, a tűz is kialudt, pont úgy, mint fellobbantóinak élete. A sziklás préri szörnyű látványt nyújtott az kései napszakban: izzó parázs, alvadó-sülő vér, sercegő emberzsír, feketére, alaktalaná égett, halott húscsomók, egykori élők. Közeledett az esős évszak, és tudta, hogy amit a dőgezők meghagynak, azt a hamarosan kiáradó folyó, homokkal-hamuval keveredve elhordja. Sokkal később, egy másik pusztában, a skíthák egyik törzsénél vendégeskedett, és tőlük hallott egy mesét a hamuba sült pogácsáról, ez volt a kis herceg útravalója. Hallgatta a történetet, és a lassan sült halott húsról gondolt, ott a távoli sztyeppén, sok idővel azelőtt. Hmm, sült előember húspogácsa... nem túl gusztusos fogás. Sokat töprengett vándorlás közben a skíthákon. A puszták népei közül egyedül velük értett szót, bár a többiek nyelvét is meg tudta tanulni, az ő köreikben még jól is érezte magát. A kutyamódon szimatolók ismét felbukkantak. Szívósan jöttek egymás után az ügynökök, és egyre unalmasabbnak találta a levadászásukat. Nem tudta, mivel érdemelhetne ki ezt a figyelmet, de Pekingben alighanem már csodálkoznak a magas kihulláson. Muszáj volt azonban egyedül lennie, mert a látnok megjelenése veszélyes, új helyzetet teremtett. Egyszer megpillantotta, de csak messziről a tudós társaságában. Azonnal tudta, hogy meg kell ölnie, de legalábbis el kell kerülnie a találkozást a fickóval. A tudós különös alak volt, kiröhögte magában, mert racionalistaként egy „médiummal” közösen kutatott, noha ezt igyekezett titkolni. A kémek zavarták egyedül a megfigyelésben, de folyamatosan eltakarította őket, mert nyomon akarta követni, ami történik. Az elfogyhatatlan ügynökökről mindig eszébe ötlöttek a lassan elfogyó előemberek, alaktalan csomókká, szétlapított masszává gyűrődő vadak...

6. – A történelem előtt

...az alulról felfelé mozgó fém a támadó torkába szaladt, és üvöltését gurgulázó vinnyogássá változtatta. A lendület vitte tovább, átszakította a szájpadrást, az arcüreget, és érett gyümölcsként szelte fel a jobb agyféltekét. Az alak egyetlen hosszú másodpercig groteszkül lengett a kardon fennakadva, aztán az erő, ami kiszakította a koponyából a fémet, messzire hajította. Egyetlen szívdobbanással később egy másik alakot lefejezve megállott a harmadik oldalában. Onnan csavarva

rántotta ki, valakit szíven szúrt, és közben egy primitív baltát szorongató kezét is levágott. Az előbb szétszakított arcból csak ekkor ért hozzá a nyelvdarabokból, vérből, agyfoszlányokból álló felhő. Elzúgott mellette. Egy következő szívdobbanásban a karizmai megfeszültek, és a kardpenge ismét vérizmos kört rajzolt a nekifeszülő húsmasszába. Egy behajlított kart hosszában hasított fel, csontot, izmot, fát egyforma könnyedséggel, szinte lebegve. A balta köve

szétrobbant, éles szilánkok röpködtek. A szétvágott alkarcsontból a velő úgy buggyant ki, akár egy puhatestű a házából a forró vízben. A suhanó fém, mocsos nyálkacsíkot húzott a levegőben a pengére tapadt velőből. Ez az ív fölfelé „folyt”, ahogy egy ráugró alakba belemerült az ágyékánál, hogy aztán a feje tetején jöjjön ki. Meredeken lezuhant ismét, egy kart többől lemetszve, egy hasüreget kinyitva, egy térdet átvágva. A következőt szíven szúrta. Támadója a lendületétől a fegyver markolatáig felszúródott, mögötte jutott hely a következő rohamozónak is. Rézsút rántotta ki belőlük. A két alak bizarrul kinyúlva dőlt el, akár a felboruló, borral teli ivókupa. Eszelős, vadállatias tekintetek hunytak ki, őrlőgésükkel szemben ő hideg nyugalommal kaszabolta őket. Köríveket, cikk-cakkokat, szaggatott vonalakat karcolt a levegőbe. Előre lendült, vágott, szúrt, csavart, visszarántott. Minden mozdulata nyomán üvöltés torzult sikolyba-bugyogásba, vér fröcskölt. Az ősi kard életre kelt, ezüst-hidegen a korok patinájától, vörösen a vércsatornában futó patakoktól. A régi dicsőségéről álmódott, csatákról, párbajokról, serkentésekről. Csak akkor zökkent ki a ritmusból, amikor a penge beletört egy szőrös mellkasba. De csak egy pillanatra. Fogást váltott, és úgy harcolt vele tovább, mint egy hosszú törrel. Az ősi fegyver még így megcsonkulva is hatékonyabb fegyver volt a támadók kőeszközeinél. A lándzsáik voltak csak veszélyesek, de azok elől eltáncolt, nem egyszer így egymást szúrták le vele. Az öldöklésnek hirtelen lett vége. Lihegve körül nézett, nem jött több, elfogytak. Csak a tűz égett még, de már fogyóban volt, ami éltesse. Az állatias arcú, szőrös emberek hordája elfogyott. Érdeklődve nézte a kezében a törött fegyvert. Az megfakult, kicsorbult, de még mindig veszélyes benyomást tett. Egy szétszabdalt, gőzölgő és

sülő hullarakásban állt, maszatosan, ám sértetlenül. Támadói még egy gyorsan begyógyuló karcolást sem tudtak rajta ejteni. „Csak ne bízd el magad!” – gondolta magában, ezek vad kannibálok voltak, nem halhatatlanok. Valami még nálad is régibb, feneketlen őskor itt ragadt hordaléka. Megkereste a penge

másik felét. Mióta ezek a lények rátámadtak, most először szerzett sérülést, ahogy a csorba él megvágta az ujját. Figyelte a gyorsan eltűnő sebet, aztán meghúzkodta a mocskos rastákba összeállt haját, és elindult. A sötétség beállta előtt még az agyagos vizű folyóhoz ért. Élvezettel mosta le magáról a kéregszerűen rászáradt idegen vért és szennyet. A vízben állva hosszan próbálgatta a törött végeket egymásba illeszteni, majd megunva befelé pillantott az erős sodrású folyó közepére. Sajnálta az ősi kardot. Úgy örült, amikor megtalálta a cseppkőben. Most azonban meg kell válnia tőle. A folyóra bízta, hogy betemesse, hordalékával, talán örökre. Behajította mind a két darabot, jó messzire. Halk csobbanással tűntek el. Az alkony olyannak tűnt, mintha a két darab megsebezte volna a folyót. A lenyugvó nap tükörképe vérnek tűnt a habzó, sárgás vízben...

7. – 1933 Csoukoutien, Kína

Miután az összes kullancstól megszabadult, Black nyomába eredt. Tudta, hogy egy hiányos koponyát talált valami barlangban. A barlang hírére érdeklődni kezdett a „nagy” felfedezés iránt, noha még egyáltalán nem volt biztos, hogy ténylegesen híres lesz a lelet. Ehhez Blacknek kampányt kell folytatnia a szponzoroknál, pénzért, hogy tovább áshasson, de főleg a többi tudósnál, hogy azok is elfogadják. Ez utóbbi lesz a nehezebb. A barlang tetszett neki, bár feldúlták, s javában ástak tovább, de őt megérintette a régmúlt. Jó kis hely volt ez rég. A legutolsó kém nem úszta meg holmi agyonütéssel, kíváncsi volt, „beszélgetésük” nem sokáig tartott, annál több gyümölcsöt termelt. A kínai titkosszolgálatot nem csak a japánok meg a vörösök értékelték. Valaki hasznót akart húzni az „új” keleti ősemlék lehetőségéből. Lám ez a tudomány: politika, meg üzlet... akkor inkább a vajásokosok, azok maguk hisznek is a hókusz-pókuszokban, még ha abból élnek is. ...Az a koponyadarab megviselt volt, alighanem a folyóágyban való sodródástól. Megfelelő leshelyet talált, ahonnan szemmel tarthatta a tudóst. Hamarosan megérkezett a látnok is, döbbenten ismerte fel a fickót, azt hitte, rég meghalt már. Afrikában nem látszott, hogy nagy jövő várna rá. Most meg itt volt, és Black széles, izgatott gesztusokkal mutatta meg neki a csontot. Tisztán látta a látnok feszélyezett arckifejezését. Még hozzá sem ért a tárgyhoz, már utálta. Naná! Vitakozni kezdtek, a látó egyértelműen vonakodott megérinteni a csontdarabot. Végül aztán láthatta, ahogy a fickónak odaadja Black a csontot, aki épp csak a kezébe vette néhány pillanatig megkövülten meredt rá, de már úgy el is dobta, mintha tüzes vas lett volna. Brunner kirohant onnan, mint akit kergetnek, aztán a rosszullet acélbilincsében vergődve epét hányt. Ahogy felidézte magában az öldöklést, nem csodálkozott. Black annál inkább. Így most már biztos volt benne, hogy a koponyadarab egykori tulajdonosát ő őrölte meg, amikor az sokadmagával rátámadt. A támolyogva visszatérő Brunner még mondott valamit Black-nek. Simán leolvasta, bár csak motyogás lehetett. Személyleírás volt, róla! Dühöngve csapta a földhöz a távcsovét. Utálta amikor ilyen hibákat vétett, nem számolt a saját mágiát kioltó hatásával! Fölvette a műszert, és folytatta a figyelést, Black döbbenten hallgatta Brunner, aki bár még mindig rosszul volt, részletes beszámolót adott neki az öldöklésről. Kurgan egy darabig követte a beszámolót, de túl ismerős volt neki, nem volt kíváncsi az egyes szám, harmadik személyi elbeszélésre.

- El kell kapnom ezt a fickót! - határozta el magát. A műkedvelő paleontológussal nincs dolga, őt csak az érdekli, hogy felállíthassa a maga fejlődési láncát, és semmit sem mer nyilvánosságra hozni, ami ennek ellentmond. Brunner viszont el kell kapnia...

8. – Ballada

Ballada Davidson Black professzor halálára írta: Victor Kurgan skítha nyelven, részletek

...a tudós egy márciusi éjjen
a csontok fölött virrasztott éppen
a szíve ólom, az agya jég
tudta, hogy az idő nem elég
de oly közel volt a titok
hogy megértse nem kell sok...

...ott a szentségtelen bűvöletben
mint szellő a titok lebben
mikor a fátylat átlépte
megrettent az elméje...
mert a titok, az titok
öldöklések emléke hagy nyomot
szörnyű örvényt mi elragad
tátongó mélységből árny... feltámad...
...s bár a médium ismeretlen erőtlől halott
lerántotta a leplet, ahogy távozott...
...a felismerés görcse ég
az életre kelt árnyék...
sötét mint az éj, hideg akár az ír
a tudós tudta: nem menekül...
a rettenet, fekete, a múlt köde
szakadékból jött vissza ide
és a rémület megállította a szívét
utolérte a titok a tudóst: a vég....

9. – 1947. Sterkfontein, Afrika

...Mivel a látnok ügyét a „majomhölgy” megoldotta, nem foglalkozott vele tovább. A régi ember meg a majom kiütéssel győztek. Esetleg összeszedi magát, vagy nem. Viszont aligha fog régi csontokkal bibelődni többé! Érezte, ez a Brunner kilépett a képből, nem jelentős többé. Gondolatai visszatértek az eredeti problémájához, amiért egyáltalán idejött. Egy másik halhatatlan. Négy esztendeje üldözte már, mindig hűlt nyomon. A német erre jött, ő meg utána, és most követi tovább. Egyszer csak utoléri! Sztálingrad, Sterkfontein. Ropogtatta a szavakat, élvezte a súlyukat, amit jelentettek. Mindkét helyen fontos öldöklés zajlott. Itt, e tájon egy régi halhatatlan irtott ki egy csapat ősi majmot, akik nagyképpen a világ urainak hitték maguk. Sztálingrad kegyetlen romhalmazában szintén a világ volt a tét....Öldöklések emlékezete. Az övéké és az embereké.

Hirtelen vihogni kezdett, fémes karistolás-szerűen, amikor rádöbbsent, hogy a két hely kezdőbetűje kiadja a németje kedvenc védosztagának nevét. Ezt egyre ellenállhatatlanabban viccesnek találta, hogy végül már harsányan hahotázott, gurgulázva, zörögve. Nevetett, csak nevetett bele a titkokkal teli, vad afrikai éjszakába...

VÉGE

HomoErgaster

Kutyahimnusz

Ha látlak, érintlek, felnézel rám,
A bénító baj, bánat messzire száll.
És ha mellettem száguldasz éjjelen át,
Egy szív az, mi dobban, vagy négy mancs s két láb?

Kévirág

Válassz!

Fölemel, és mélybe húz a Tenger,
Vagy elrabolja nedveid a por.
Mit zúgó ár helyén az ember
Teremt, aki menny is, és pokol.

Kévirág

Maelström

A sivatag száraz jegén hatalmas úr tátong
A végtelen idő kiszikkadt folyója vájta
S annak éles vasfoga marta
Mindent bekebelez, mi fény és anyag
És tágul, egyre csak tágul
Felemészti az aszott testeket
Eltűnik benne minden
S még a lélek sem szabadulhat
Mélyében a kő hideg, száraz
Feketére festett falaiból vérvöröset okád
Itt még az Idő és a Halál is halandó
E végtelen erő közepén ülök nyugodtan
S Ők ketten meredten néznek rám
De én csak őrzője vagyok ez örvénynek
Az elszökött fénynek és anyagnak
Nem hagyhatom, hogy újra elhagyjanak

WhiteRaven

Ne haragudj

N e szólj, csak a csend beszél.
E redj innen, ne közeledj felém!

H allgatag jókedvem harcolna lelkemmel
A csarkodna híven haragos szívemmel.
R áhagyja már, cserben szegényt
A kasztja a szögre a csalfa reményt.
G ögös vagyok, hisztis, piszkos
U ndok béka, hangulatgyilkos.
D e érzem, holnapra elmúlik a gyász.
J ó ember leszek újra, talán...

Alanis

Harmat cseppek

Oly sok mindent mondanék,
De szavam már a szívemben elakad.
Forrásom, mi egykor pezsgett,
Csak kiszáradt homokpatak.

Kis lépésre vagy tőlem,
De kínoz egy gondolat.
Mégis mi boldoggá tesz,
Egy ilyen szomorú pillanat.

Mint friss hajnali ágon
Mosolygó harmat cseppek,
Felvidul a lelkem,
Mert tudod, hogy szeretlek.

Kezem már nem biztos,
Benne az ecset megremeg,
Vele legendát festek,
Mi igaz, sajnos nem lehet.

Kérlek, ha látni szeretnél,
Csak hunyd le a szemed,
Amikor nagyon hiányzol,
Én ugyanígy teszek.

S ha végül elaludnál,
Hűen ágyad mellett leszek.
Onnan vigyázom álmaid,
Mit nem zavarhat senki meg.

coolababy

Egyetemi búcsúztató

Ezer százalékon égünk
Nincsen fék, nincsen határ
Közben titkon mind remélünk:
Valahol szebb élet vár.

Hetyegünk, nevetünk mindig
Akkor is, ha szinte fáj,
Hogy az élet útnak indít
s előttünk üres a táj.

Elhamvadunk, újra égünk:
Örökké csak így, s tovább
Zöld fűben lazán henyélünk,
Bennünk remény bont határt.

Messze járunk, visszatérünk
Felnőtt arcunk gyermeteg
Mert a múlttól — attól félünk,
hogy nem leszünk gyermekek.

Álarcot lopunk magunkra
Így tanít egy hamis kép
(de) így találunk társainkra
Az ifjúság mégis szép.

Kristálysólyom

Romboló művészet

Mennyi könnycseppet rejtenek el
a falak, ó, mennyi zokogást?
Mint holt szíveket takargató,
kívülről pompázatos palást.

Látszatmosoly íve csak az arc
megrepedt ajtajából nyílik,
Míg a szem őszinte ablakán
lélekeső kopogtat mindig.

Zárt tömb lesz csupán csak a lélek,
melyet többé sohasem formál
Megvalósíthatatlannak vélt,
igaz művészetté semmi már.

Művészetté, mely törhetetlen
falakat semmivé rombolja,
Hogy az új Épület új korszak
zászlaját tűzze a romokra.

Csilangó

Perzsel

annyira éget és perzsel a nap
annyira forró és fényes a tűz
ha felé nyúlok arcomba kap
ha közelíték messzire űz

Craz

Felelősség

Az emberek egyre inkább bűnöket kutatnak,
Nem felelnek semmiért, csak másokra mutatnak.
Mindenfelé gonosz lelkek, romlott itt már minden,
Hitvány, szemét minden élő, messze jár az Isten.

De kérdelem tőled, jó barát, miért vagy e világon?
Azt hiszed, tán véletlen egy ilyen bizarr "álom"?
A vágyad hajtott rég ide, okkal vagy a Földön,
Még akkor is, ha úgy tűnik, nem más ez csak börtön.

Hibáztathatsz mindenkit, de nézz előbb tükörbe!
Az sorsodért biz te is felelsz, ne mutogass körbe!
Az ember mindig jobbat akar, sok a bű, a bánat,
De te döntesz, ha elrontod a jónak indult a mádat.

Mit belül érzel, azt látod kinn, ilyen ez az élet,
Nem lesz jobb az ember fia, hiába is kéred.
Olykor bizony nagyon nehéz másokat szeretni,
De megbékélni sokkal jobb, mint fájdalmat keresni.

Átkozódhatsz, nyavalyoghatsz, te döntöd el, mit teszel,
Lehiggadsz és elfogadsz, vagy fás, keserű lény leszel.
Nem minden szép, sajnos igaz, én is látok pár hibát:
Mindenki csak másokat néz, ezért pokol a világ.

Norton

Egyperces

Amikor meghalok, csak csöndet akarok.
Ne zúgjanak gyászkarok, ha véget ért a dal.
Talpalatnyi nyugtot, békét, időt kérek,
Hogy távozzon fejemből az életszagú zívaj.

Nem fogok elmúlni ágyban és párnák közt,
százéves kezemben maroknyi gyógyszerrel,
S ha nem is mint hős, vagy mint mártír ér a végzet,
Én felemelt fővel és büszkén tűnök el.

Nem leszek ápolt, kit rokonhad ül körbe,
s hallgatják utolsó, elgyötört szavait,
És azt várják, hogy végre mikor lesz már vége,
Hogy megkaparíthassák e-földi javait.

És nem leszek megfáradt, ezeréves özvegy,
Kit a hosszúra nyúlt élet rég összetört
S elvesztett már talán mindent, ami számít.
Szerelmet, barátot, örömet és gyönyört.

A saját epilógom én írom egyedül.
Egymagamban kell, hogy gyónjak bűnömért
S nem lesz velem senki, hogy fogja tört kezemet,
Ki enyhíteni tudná a tisztítóvíz hevét.

Ne övezzen hát majd siratás jajsza,
Amikor meghalok, csak egyet kérek én.
Nem könnyet, nem zenét, végső búcsúztatót.
Csak egyperces csöndet, míg az óra körbeér.

Szén

Kísérteties éj

Ezüstsín holdfény töltötte be az egész teret,
S suttogó hangok kísérték a dermesztő szelet.
Csupán néhány kutya vonyítása törte meg a csendet,
S egy harmatgyenge lány keresett egy mennybéli helyet.

Könnycseppek folytak végig hófehérszín arcán,
Melyek lassan körbevették bőrét bíborvörös ajkán.
Majd egy hirtelen mozdulattal ejtett egy vágást,
S elfelejtette minden addigi földhözragadt dolgát.

Josette

Minden éjjel...

Beleremeg a lélegzet
Ebbe a könnyes estébe,
Mikor darabokká török minden,
Kezedbe adom minden könnyem
S meglátod, mennyi bánat volt itt benn.
Remeg a száj, szorul a torok,
Könnytől ázva ülök, magamba zuhanok,
Senki sem kérdi, hogy vagyok, hol vagyok,
Csak egy dísznövény vagyok a színpadon,
Mibe belebotlanak a nagyok, fontosok,
Ez éjjel is meghalok, de reggel újra itt vagyok,
Festett mosollyal ragyogok, látod?
Nincs bajom!

Zhora

Mozimorzsák - filmaprólék

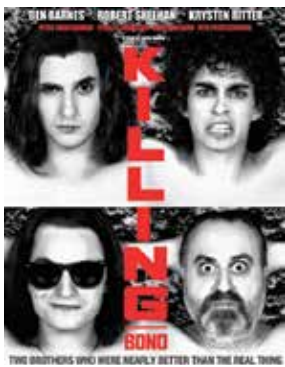
Sötét óra / La Hora Fria (2006)

horror, misztikus, sci-fi

Egy elszigetelt kis csoport életébe csöppenünk, valamikor az utolsó háború után. A hat éves fiú, **Jesús (Omar Muñoz)** karakterén keresztül bontakozik ki a film története, aki egy régi videokamerával készít felvételeket az utókornak. A felszín alatti útvesztőben élő embereknek nem csak a rájuk támadó mutánsokkal, az őket rettegésben tartó idegenekkel és az általuk keltett fagyos hideggel kell időről-időre megküzdeniük, hanem bizony egymással is. Mint minden jó SF, ez is azt boncolgatja, hogy az ember miként viselkedik egy gyökeresen megváltozott helyzetben, környezetben, miként viseli a rá nehezedő nyomást, hogyan oldja meg a felmerülő problémákat. Az egész film alatt úgy hisszük, ismerjük a végkifejletet, azonban több, remek fordulat után mégiscsak azt kell mondjuk: hát erre igazán nem számítottunk. Ugyan nem egy mai alkotás, ám, mivel európai (konkrétan spanyol), így kevésbé jut el a magyar nézőközönséghez, pedig véleményem szerint érdekes, és érdemes megnézni. Nem egy látványos hálivüdi szuperprodukciónak, de a hangulata, az egész alatt bujkáló nyomasztó érzés, a reális megvalósítás kárpótol ezért.

Killing Bono (2011)

vígjáték, zene

Ez a film egy olyan, valós eseményeken alapuló történetet mesél el, amely a „lehetett volna” sorát gyarapítja. A nyolcvanas, kilencvenes évek egyik meghatározó zenekara volt a U2. Kevesen tudták azonban, hogy a Dublinból származó világhírű csapat mellett kiknek az emléke halványult el – avagy fel sem ragyogtak. Nos, ez a film róluk szól, a „másodhegedűsökről”, akik jórészt minden segítséget megtagadva, önerőből kívánnak ugyanolyan világhírnévre szert tenni, mint gyermekkori barátjuk, középiskolai társuk, **Paul Hewson** – más néven **Bono Vox** – és bandája.

Neil McCormick (Ben Barnes) jó zenész, de rettenetes ember. Testvére, **Ivan (Robert Sheehan)** kiváló gitáros, akit **Paul / Bono (Martin McCann)** a kezdetekkor meg is hív magához egy próba-zenélésre. Ám Neil-nek más tervei vannak, és nem engedi, hogy testvére másvalakivel zenéljen együtt. Ráadásul Ivan ezt csak jó tíz évvel később (és számtalan, Neil hibás döntéseiből adódó kudarc után) tudja meg egy koncertjük előtt (már-már épp a zenekaruk berobbanásakor), és persze kiveri a balhét, mi több, kiteszik Neilt a bandából. Ekkor már jelentős összeggel tartoznak egy ír maffiózónak, akinek egyik verőlegénye (szintén gyermekkori barátjuk) elkapja Neilt, aki végül bekattan, és úgy dönt, mégiscsak híressé válik a maga módján: megöli Bono-t. Ám, mint azt tudjuk, ez nem történik meg, a filmnek egészen más végkifejlete lesz. Érdekes korpék ez a nyolcvanas évek zeneiparáról, sok érdekes muzsikával.

A maflás / Here Comes The Boom – (2012)

akció, vígjáték

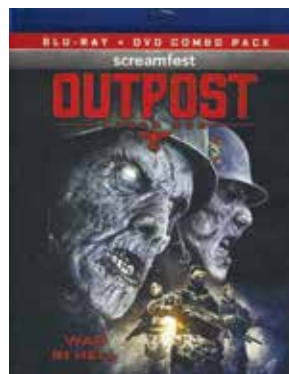
Vegyünk egy iskolai tanárt, **Scott Voss-t (Kevin James)**, aki még „Az év tanára” díjat is kiérdemelte... nyolc évvel ezelőtt. Azóta persze sok minden változott, még a saját órájáról is

elkéslik. Aztán egy gyűlésen bejelenti az igazgató, hogy komoly pénzünnnyel küzd az iskola – közel ötvenezer dollár kellene –, így elrendeli a kiadások befygyasztását, bejelenti, hogy visszatérnek a tavalyi bérekhez, valamint kijelenti, hogy meg kell szüntetni az összes tanórán kívüli foglalkozást, többek között a zeneoktatást. Mivel azonban **Scott** olyasmint tud **Marty Streb (Henry Winkler)** zenetanárról, amit még senki, így vitába száll az igazgatóval, hogy megmaradhasson **Marty** állása. **Scott** felveti az ötletet, hogy összegyűjthetnék a hiányzó pénzt, ám rajta és **Marty-n** és **Bellán (Salma Hayek)** kívül szinte senki sem lelkesedik. **Scott** végül egy barátja javaslatára újra állampolgári ismeretek órát ad bevándorlóknak, ahol megismerkedik **Niko-val (Bas Rutten)**, aki arra kéri, hogy korrepetálja őt. Azonban az első alkalommal kiderül, hogy **Niko** valamikor profi MMA-s volt, **Scott** pedig birkózott, így kitalálja, hogy **Marty** munkájának megmentése érdekében részt vehetne kettecharcokban. Némi rábeszélés után **Niko** vállalja az edzősködést, és megkezdődik a pofozkodás...

Akárki akármit mond, ez egy jó film. A nem is olyan szimpla akciókon és remek poénokon kívül van benne egy jó adag társadalomkritika, néhány mélyen szántó gondolat. Ráadásul mindezt úgy, hogy végig nagyon emberi marad. Azonban a vége sajnos – mindezek ellenére – már az elején borítékolható, éppen ezért én másként fejeztem volna be (illetve az edzésektől kezdve másként írtam volna meg a forgatókönyvet), de ez egyelőre maradjon az én titkom. :)

A helyőrség: Fekete nap / Outpost Black Sun – (2012)

akció, horror

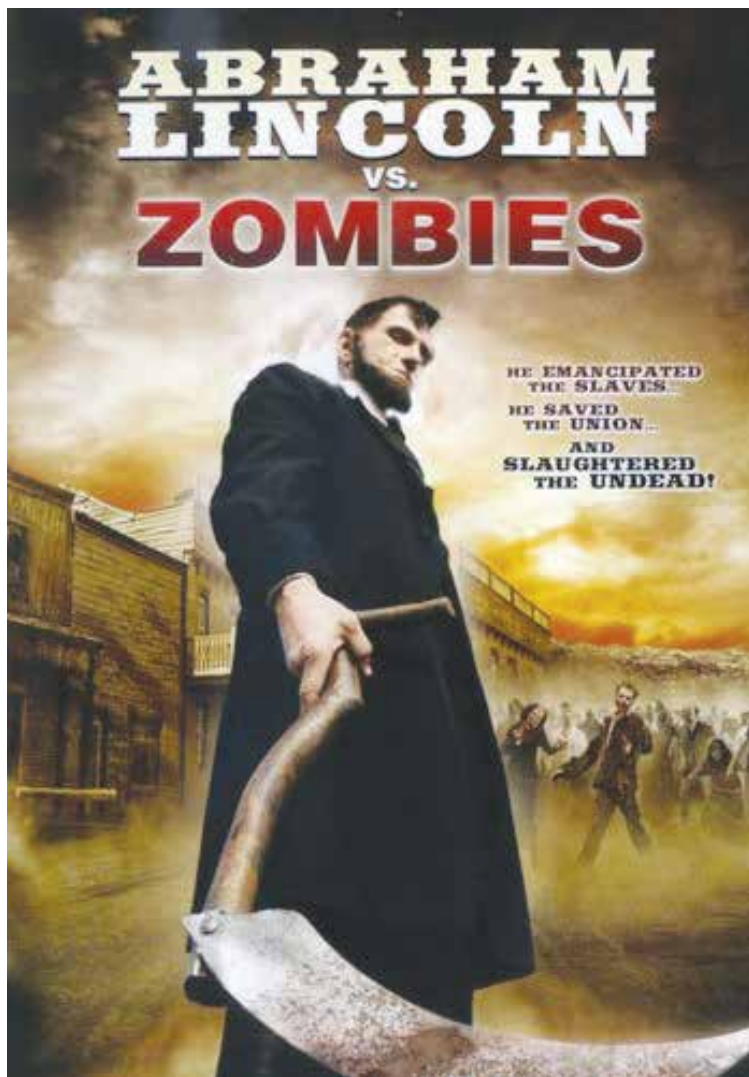
Ez a film a 2007-es **A helyőrség / Outpost** című film folytatása. Már az is egy remek nácizombis alkotás volt, és ez sem marad el mögötte. **Lena (Catherine Steadman)**, egy fiatal zsidó lány náci bűnösökre vadászik, különösen egyvalakire. Balszerencséjére olyan eseményekbe keveredik, amelyek ismét útjába sodorják egy régi ismerősét **Wallace-t (Richard Coyle)**, aki egy különös jelenség nyomában kutakodik egy rejtélyes megbízó kérésére. A kutatás során természetesen elnéptelenedett falvakba jutnak, meg egymással harcoló amerikai és nácizombi alakulatok tűzvonalaiba. Végül **Wallace** az amerikaiak segítségével megtalálja, amit keres, ám a hely az első részből már jól ismert, föld alá rejtett német helyőrség. Természetesen elbajlódnak a bejutással, belebotlanak egy komplett nácizombi seregbe, ám végül – némi segítséggel – túljutnak a nehézségeken. **Lena** ugyan nem tudja beteljesíteni bosszúját, mivel nem találja meg, akit keres, ám a film lezárása felvillantja a folytatás lehetőségét.

Aki szereti az efféle stílusú filmeket, annak bátran tudom ajánlani. A női főszereplő engem ugyan végig rettenetesen idegesített, a többi szereplő és a történet azonban szerencsére végig fenntartotta az érdeklődésem.

Jimmy Cartwright

Abraham Lincoln vs. Zombies

„A járvány gyors és könyörtelen. Csak úgy lehet megállítani, ha megöljük a fertőzött személyt.”
(Abraham Lincoln)

Kr. u. 1863. július. Dúl az amerikai polgárháború. Észak és Dél seregei a véráztatta Gettysburgnél vívják elkeseredett harcukat. A fegyverropogásba a közeli Savannah lakosságának jajszava vegyül. Abraham Lincoln, az Amerikai Egyesült Államok elnöke titkos

különítményt küld a város melletti dombon árváldkó Bulaski erődbe. A „Big Shanty” küldetés azonban kudarcot vall. Eckert kapitány, az egyetlen túlélő, maga is fertőzötten tér vissza. A helyzet komolyságával egyedül az elnök van tisztában. Ő tudja, hogy mivel állnak szemben. Kilenc éves volt, mikor szüleit zombik támadták meg. Azóta is magával hordja a KASZÁT, mellyel fertőzött édesanyja életét kioltotta (Indiana, 1818).

Lincolnnak döntenie kell. Katonáság híján a titkosszolgálat tucatnyi emberével kel útra, hogy befejezze a megkezdett küldetést: elfoglalja a déliek kezén lévő Bulaski erődöt, és véget vessen a csak általa ismert járványnak.

Frissen vasalt fekete öltönyök, jól zsírozott hatlövetűk, és az elnöki kommandó akcióba lép. Vajon sikerrel járnak?

Aki kicsit is kíváncsi e mosolyogtató történet végére, nézze meg a Richard Schenkman (író, rendező) nevével fémjelzett, kis költségvetésű, The Asylum produkciót (2012).

Azonban a képernyő előtt ülve, a feliratokat bújva is tartsa mindig észben::

„Tökéletesen célozni nehéz és körülményes dolog. Mögéjük osonni egyszerűbb...”
(Abraham Lincoln)

Scholtz (Sigynnae) Róbert

James Dashner: Az Útvesztő

James Dashner könyve, Az Útvesztő (The Maze Runner) magyar fordításban 2012-ben jelent meg a Cartaphilus Kiadó gondozásában, a kiadó által útnak indított Carta Young sorozat első részeként. A könyv a címadója a The Maze Runner Series néven futó sorozatnak, melyről bővebb infót az író honlapján, a <http://www.jamesdashner.com/books/maze-runner-series/> címen találhattok.

Miről is szól a könyv?

A könyv főszereplője, Thomas, emlékeit elvesztve egy sötét, hideg liftben tér magához. Nem emlékszik másra, csak a keresztnevére. A liftből kimászva különös szlenget használó fiúk közé kerül, és egy furcsa, bizarr világban, az időről időre elmozduló falakkal körülvett Tisztáson találja magát, ahol néhány fiatalnak nap mint nap meg kell küzdenie az életéért. A Tisztáson túlra, az Útvesztőbe menni nem épp életbiztosítás: a Futárként ide merészkedőket különös, félig szerves, félig gép lények várják, melyeket az itt lakók Siratóknak hívnak. Mégis vannak olyan bátor legények, akik megpróbálják feltérképezni az őket körülvevő labirintust, hátha meglelhetik a kivezető utat. Thomas megpróbál beilleszkedni új társai közé, közben barátokra és ellenségekre tesz szert, és egyre magasabbra emelkedik a fiúk által kényszerből létrehozott mini társadalom ranglétráján. Egy napon aztán ő is belép a Futárok közé, és elindul a Tisztáson kívülre. Eközben fokozatosan visszatér néhány emléke a Tisztást megelőző életéből.

Majd egy napon minden megváltozik... Persze nem épp pozitív irányba...

Az Útvesztő első látásra egy kegyetlen és értelmetlen világnak tűnik – mely némileg emlékeztet Golding: A legyek ura, vagy Verne: Kétévi vakáció című művében megismert világokra –, de valójában nem ok nélkül jött létre. Talán valakik szándékosan alkották meg? Mi az értelme ennek az egésznek? Ha elérünk a könyv végére, sok minden kiderül, de Dashner még nem zárja le a történetet. Ugyanis mint már említettem, az Útvesztő egy több részből álló sorozat első része, azaz van még folytatás! A The Maze Runner-en kívül angolul már megjelent Dashner The Scorch Trials, The Death Cure és a The Kill Order című könyve is. Remélem, hogy ezek a részek is hamarosan megjelennek magyarul. Izgatottan várjuk!

Kapitány

*Köszönjük az Alexandra Kiadónak,
hogy rendelkezésünkre bocsátotta
a könyv egy példányát.*

